

24. mikulovské výtvarné
symposium "dílna" 2017

24th Mikulov art
symposium "dílna" 2017

15 7 – 12 8 2017

The path might
be wider than longer

Cesta
může být
širší než
delší

txt pict

		úvod / introduction
7		Rostislav Košťál
8		Kateřina Vincourová
12		Denisa Kujelová
		účastníci / members
21	50	David Böhm
25	50	Jiří Franta
29	56	Kateřina Vincourová, kurátor / curator
33	60	Igor Korpaczewski
37	66	Svätopluk Míkyta
40	70	Alena Kotzmannová
44	84	Tomáš Plachký, student
	91	práce, akce, expozice / work, events, installation
119		kdo je kdo / who is who
	123	ostatní díla / other works
132		resumé / summary

MĚSTO
MIKULOV

REGIONÁLNÍ
MUZEUM
V MIKULOVĚ

dilna
MIKULOV
ART SYMPOSIUM

24. mikulovské výtvarné
symposium "dílna" 2017

24th Mikulov art
symposium "dílna" 2017

15 7 – 12 8 2017

The path might
be wider than longer

Cesta může být širší než delší

Kateřina Vincourová (kurátor), Denisa Kujelová (texty)
Město Mikulov & KANT

Texts: Kateřina Vincourová, Denisa Kujelová
Photos: Hana Chaloupková, Daniel Kamenár, Alena Kotzmannová,
Oto Palán, Tomáš Plachký, Johana Střížková, Michal Ureš
Translation: Jan Richter
© Město Mikulov, 2017

Město Mikulov
ISBN 978-80-906323-9-4

Nakladatelství KANT – Karel Kerlický
ISBN 978-80-7437-240-7

Uplynulý ročník Mikulovského výtvarného symposia se již pyšnil číslovkou 24. Z pohledu historie našeho města se může zdát, že je to jen krátká epizoda. Ale optikou významu novodobých dějin je to obrovský kus svobodného rozvoje umění nejen v našem regionu, ale i v celé České republice s přeshraničním přesahem.

Když se řekne čtyřicet let, tak to nikoho nejspíše neohromí, ale když řekne čtvrt století, tak to již leckoho zaujme. A právě čtvrt století oslaví "dílna" v roce 2018. Významný milník v životě nás Mikulovanů, významný v tom, že po dlouhých letech komunismu mohou umělci svobodně tvořit, tvořit bez cenzury a zásahů rádoby uměleckých soudců, vazalů režimu.

A takový byl i ročník 2017. Svobodný, prosluněný a prošpikovaný geniem loci našeho kouzelného města. Věřím, že to vše najdou milovníci umění v dílech, která zůstanou v naší rozsáhlé sbírce, a že zapadnou se ctí do řady zdařilých předchozích ročníků.

Závěrem, ale ne v poslední řadě, chci poděkovat umělcům, poradnímu sboru, ale ze všeho nejvíce týmu, který každoročně s obrovským nasazením "dílno" zajišťuje a připravuje nevšední kulturní zážitek všem milovníkům soudobého výtvarného umění.

The past edition of the Mikulov Art Symposium was already the 24th. From the perspective of our town's history, this might seem like a brief episode. But looking at it through the prism of our modern history, this represents a huge part of the free development of art not just in our region but in the entire country and beyond.

When you say, 24 years, you will hardly impress anyone. But when you mention a quarter of the century, well, this might catch people's attention. And in 2018, "dílno" will celebrate just that. It will be an important milestone in the lives of Mikulov residents whose significance lies in that after the long years of communism, artist can work freely, without censorship and interference by wanna-be art critics, vassals of the regime.

And this is precisely what the 2017 symposium was like. Free, filled with sunshine and the spirit of our magical town. I believe art aficionados will find all this in the pieces that will remain in our extensive collection and that will fit in with the works from the event's successful previous editions.

I would like to thank all the artists, members of the Advisory Board and most of all, the team which each year organizes "dílno" with such great enthusiasm, making sure that fans of contemporary art can enjoy such an unusual cultural experience.

Kresba je mnou vybraným účastníkům na mikulovské "dílňě" 2017 blížká. Budeme tedy společně cestovat po různých liniích stejným směrem? Anebo z jedné trati sestoupíme k různým cílům. Možná vystoupíme společně na stanici Mikulov a rozbálíme piknikové náčiní, abychom ochutnali vzájemně své speciality a po té uvařili něco společně?

Naše data jsou 1959, 1968, 1973, 1974, 1978, 1980, 1982, 1992.

Kde jsem je potkala?

Igora – když hrál společně se svou ženou Pavlou na večírku na statku Oty Urbana v Kovárech. Také na AVU a jinde. Je to můj hrdina s kšiltovkou baseballkou na hlavě. Myslím, že jich má doma víc a nevím, zda s nimi nespí. Na jeho obrazech obdivuji atmosféru napětí daného okamžiku, v kterém se nachází osamocené postavy a jejich odevzdanost plynoucímu času. Jako by právě chtěly něco zásadního vyslovit, ale neřekly to. S Igorem se dobře mlčí i mluví. Nejraději poslouchám jeho zpěv, což je pro mě nové zjištění. Igor má jednoho syna, který se v létě rozhodl stát se mikulovským strážníkem, byl k tomu panem starostou požehnan.

Alenka. Deset dní jsme spolu strávily v New Yorku a Washingtonu jen my dvě. Jedla hodně jablek, mluví tiše a klidně s rozmyslem, čímž si nejsme podobné. Je půvabná a podobá se Kate Moss. V Mikulově nosila legínky nad kolena pod sukýnky, které nosí ráda, prý aby jí nebylo pod ně vidět. V Mikulově lovila kamerou koně

Drawing is close to all the artists chose to take part in the Mikulov "dílňa" 2017. Will we therefore travel across various line in the same direction? Or we will descend from one route to reach different destinations. Maybe we will get off together at the Mikulov stop and take out picnic gear to taste each other's specialties and then cook something together?

Our dates are – 1959, 1968, 1973, 1974, 1978, 1980, 1982, 1992.

Where did I meet them?

Igor – when he played along with his wife at a party at Ota Urban's farmhouse in Kováry. Also at Prague's Academy of Fine Arts and elsewhere. He is my hero with a baseball cap on his head. I think he has more of them at home and I think he could actually go to sleep in them. I admire his paintings for the atmosphere of tension of the moment with lonely figures resigned to the passing of time. As if they were going to say something substantial but won't. Igor is nice to talk to, and to be silent with. Most of all I like listening to him sing, which is a new discovery for me. Igor has one son who decided to become a Mikulov police officer, an intention blessed by the mayor.

Alenka – we spent ten days in New York and Washington DC, just the two of us. She would eat a lot of apples, she speaks quietly, calmly and with deliberation, unlike me. She is pretty and looks a little like Kate Moss. In Mikulov, she wore knee leggings under her skirts, which she likes to do so that nothing can be seen under them. In

Pegase a jiné příběhy. Sametové temno, kterým překrývá světlo ve fotkách, mám ráda. Má dva malé báječné kluky a jednoho velkého.

Jiří Franta a David Böhm. Setkání proběhlo poprvé v Brně ve Fait Gallery. Nechtěli mi půjčit náš společný notebook, jelikož právě sledovali sportovní utkání. Snažím se to s nimi řešit. Jirka se hodně mračí a rád se směje. Říká přitom patřičné vtipy. David je s Jirkou v jednom týmu. Nejraději se smějí vlastním, občas pubertálním vtipkům navzájem a ten, kdo vydrží, se nakonec nechá strhnout. Je to velmi oprostující a nakažlivé. Svätopluk se k nim přidal. Surfují na vlnách informací z rádia a videí. Ladí knoflíkem tok informací s hlavou mezi reprákem a papírem. Na papíře překrývají jednu informaci za druhou. Vznikají tak monstra, kyklopopové a hlasatelé ještě neexistujících událostí. V Mikulově možná více apelují s fragmenty obrazů válečné propagandy a karikatury. Milují své hrdiny, ale ukazují i odvrácenou tvář heroismu. Možná, je to jen můj strach z války, skrze který na jejich poslední práce nahlížím. David, to je ten mladší, má pět dětí a všichni o tom mluví. Asi chodil do skautu.

Deniska. Poprvé si vybrala ona mne na výstavu, teď já ji jako teoretičku. Seděly jsme v Brně na vernisáži na bobku a špitaly si důvěrností. Těch společných výstav už

Mikulov, she would hunt the Pegasus horse with her camera, and other stories. I like the velvety darkness which she uses to cover light in her photos. She has two wonderful little boys, and one big one.

Jiří Franta a David Böhm. Our first meeting took place in Brno's Fait Gallery. They would not let me use our shared laptop because they were watching some sports game. I try to talk to them about it. Jirka frowns a lot and likes to laugh. He tells appropriate jokes while doing it. David is on one team with Jirka. The best like to

laugh at their own jokes, sometimes quite juvenile, and whoever perseveres, eventually gives in. It is very liberating and contagious. Svätopluk joined them. They surf the waves of information from radio and video. They tune the information flow with a button, their heads between the speakers and sheets of paper. On it, they lay one piece of information over another, creating monsters, cyclops and announcers of events that have not yet occurred. In Mikulov, they might have used more fragments of war propaganda images and caricature. They love their heroes but also show the dark side of heroism. It may just be my own fear of war through which I see their work. David, he's the younger one, has five children and

bylo víc a špitáme si pořád. Zjistila jsem, že se stydí mluvit na veřejnosti, o to je mi sympatičtější. Má doma dva malé, vysmáté kluky a jednoho velkého.

Svätopluk Mikyta. Seznámila nás ve vlaku má desetiletá dcera Victorie. Všimla si, že ten pán vedle si skicuje, tak ho oslovila. Jel z Brna, kde učí na FAVU do Banské Štiavnice a já s dětmi z Prahy do Mikulova. Strašně legračně se směje. Má v sobě jiskru podobnou jako mí kamarádi, slovenští fotografové Jaro Svitok a Peter Župník, může být podobně bláznivý, jako byl Jano Pavlík. Náhodou jsem viděla jeho práci před rokem v Brně a moc se mi líbila. Dříve jsem ho neznala. Přišel mi do cesty ve chvíli, kdy jsem hledala umělce ze zahraničí. Je mu blízký smysl pro humor, přirozenost projevu a radost ze hry, podobná té dětské. Jezdí rád a často taxíkem, stejně jako já, samozřejmě z nutnosti. Hra, zvědavost, jistá

everybody talks about it. He must have been a boy scout.

Deniska. She first chose to host my exhibition, and now I picked her as a theoretician. We were sitting down at an exhibition opening in Brno and talked private matters. There have since been more joint exhibitions and we still talk. I found out she is shy to speak in public, which makes her even more likable. She has two small, smiley boys at home, and one big one.

Svätopluk Mikyta. We were introduced on a train by my ten-year-old daughter. She noticed the man next to us was drafting sketches and started talking to him. He was travelling from Brno, where he teaches at the Faculty of Fine Arts, to Banská Štiavnica, and I was travelling from Prague to Mikulov with my children. He has a terribly funny laugh. He has a spark in him similar to those of my friends, Slovak photographers Jaro Svitok and Peter Župník, and can be just as crazy as Jano Pavlík used to be. I happened to see his work a year ago in Brno and liked it very much. I didn't know him before that. I came across him at a moment when I was looking for artists from abroad. He has a great sense of humor, a natural composure and the joy of play, similar to what children have. He likes to ride taxis, just like me, out of necessity, of course. Playfulness, curiosity, a certain virtuoso sensitivity, erudition and courage in his work are close to me. My children love him.

Tomáš Plachký. When among other people, he speaks quietly and rarely. I'm not sure whether this is a task laid upon him by his surname but in one-on-one situations, he is loud, full of energy and desire to share. His hardworking and modest character made him a wonderful assistant. He works with the passion and drive of an explorer. He is incredibly deeply in love.

virtuózní citlivost, erudovanost a odvaha v jeho práci jsou mi blízké. Mé děti ho milují.

Tomáš Plachký. Mluví v kolektivu tiše a zřídka. Nevím, zda mu to dává za úkol jeho příjmení, ale jeden na jednoho je hlasitý, plný energie a touhy sdílet. Jako asistent se svou pracovitou a skromnou povahou byl báječný. Pracuje s vášní objevitele a nasazením. Je strašně moc zamilovaný.

Výstavu jsme koncipovali jako jednoduše uchopitelnou prezentaci toho, co nás zajímá a na čem pracujeme. Se vzájemnými interakcemi a vstupy v instalaci.

Za všechny musím poděkovat výjimečně ženě Kateřině Šílové a jejímu manželovi Františkovi, také jejich dětem, které nám propůjčily čas svých rodičů. Liborovi Lípovi, díky jehož pozvání a mnohaleté práci pro mikulovskou "dílnu" jsme mohli být účastníky této spanilé jízdy. Velký obdiv mám k celému kolektivu lidí, kteří se jak v minulosti, tak v současnosti zasloužili o to, že tato rezidence a sbírka v Mikulově vznikla a kontinuálně trvá již 24 let. Také děkujeme vinařům... za jejich pozvání a doping. Všem mikulovským obyvatelům včetně starosty za jejich osvěcenost. Prohlašuji město Mikulov za evropskou kulturní metropoli. Tu nejlepší zastávku na trati.

Byla to jízda poklidná. Vystoupili a nastoupili jsme na stejné stanici Mikulov.

We conceived the exhibition as an easy to grasp presentation of what we are interested in and what we work on. With mutual interactions and inputs in the installation.

On behalf of all, I have to thank the extraordinary woman Kateřina Šílová and her husband František, as well as their children who lent us the time of their parents. Libor Lída, whose invitation and many years of work for the Mikulov "dílna" we owe the opportunity to take part in this amazing journey. I greatly admire all the people who have created the symposium and art collection in Mikulov which has existed for 24 years. We also thank the winemakers... for their hospitality and doping. And to all the people in Mikulov and their mayor for their enlightenment. I declare Mikulov a European cultural metropolis. The best stop on the route.

It was a calm journey. We got off and got on at the same Mikulov stop.

24. ročník Mikulovského výtvarného symposia se konal již tradičně během léta ve velmi obdobném formátu jako ročníky minulé. Přesto si dovolím průběh "dílny", jak je symposium nejčastěji označováno, ve zkratce zopakovat, kdyby snad někdo o tomto projektu, který v Mikulově probíhá již od roku 1994 a za svá léta získal nadregionální renomé, neměl ještě tušení a katalog se mu tak dostává do rukou poprvé. Na základě volby kurátora vybraní a oslovení umělci a teoretik přijali účast a přijeli do jihomoravského města Mikulov, kde strávili měsíc v ateliérech na místním zámku. Po měsíci intenzivní tvůrčí činnosti byla sestavena a veřejnosti počínaje vernisáží 12. srpna prezentována výstava. Z výstavy byla vybrána díla jako akvizice do dnes již velice reprezentativní sbírky města Mikulova a následně uložena do depozitáře. Z něj by brzy měla být díla ze všech uplynulých ročníků postupně vystavována v rámci chystané stálé expozice. Tento rok však i s reálnou nadějí již konkrétněji se rýsujících výstavních prostor v „hasičce“, která původně zamýšlené místo mikulovského zámku, kde symposium každoročně probíhá, nahradila a kterou za tímto účelem čeká v příštích letech rekonstrukce.

Kurátorkou letošního ročníku byla zvolena vizuální umělkyně Kateřina Vincourová, která k participaci vyzvala výrazné osobnosti české výtvarné scény Alenu Kotzmannovou, Igora Korpaczewského, autorskou dvojici Davida Böhma a Jiřího Frantu, dále zahraničního hosta Svätopluka Mikyty

The 24th edition of the Mikulov Art Symposium took place during the summer in a format that was very similar to its past editions. Let me however briefly summarize what transpired this year just in case anybody came across this catalogue for the first time and has no idea about this project that has been taking place in Mikulov since 1994 and has since gained a reputation that exceeds the region. Based on the curator's choice, several artists and a theoretician were selected and approached, agreed to participate and eventually arrived in the South Moravian town of Mikulov where they spent a month in studios located inside the local chateau. After a month of intense creative activities, an exhibition was assembled that was presented to the public on August 12. Selected works from the exhibition were acquired for the very representative Mikulov town collection and later stored in the depository. Artifacts from all past editions of the symposium should soon be gradually put on display in the planned permanent exhibition. This year, there is more hope for such an exhibition that could be housed in the town's former fire station – instead of the originally planned section of the Mikulov chateau where the symposium takes place each year – which is to undergo renovation in the coming years.

Visual artist Kateřina Vincourová had been chosen as the symposium curator for this year, and she invited several distinct personalities of the Czech art scene such as Alena Kotzmannová, Igor Korpaczewski, the

a do dvojrole studenta/asistenta Tomáše Plachkého. Mimo výtečného renomé Mikulovského výtvarného symposia a báječnou atmosférou tohoto města rozhodla u všech o účasti především důvěra v Kateřininu kurátorskou vizi a na základě vzájemného respektu a zájmu o práci i celková skladba zúčastněných.

Je samozřejmě předpokladatelné, že ve výjimečné situaci propojení jednotlivých autorů v daném místě ve stejném čase, mohou vzniknout, ať už záměrným a vítaným výraznějším posunem, časově vymezeným odklonem ve směřování své tvorby či užitím pro autora nestandardních technik, i díla, která by za jiných okolností nevznikla a pravděpodobně se tak budou dlouhodobější práci vymykat. Existuje nepochybně

duo David Böhm and Jiří Franta, as well as a foreign guest Svätpluk Mikyta and the student/assistant Tomáš Plachý. Besides the exquisite reputation of the Mikulov Art Symposium and a wonderful atmosphere of the town, the major factor behind everyone accepting the invitation was their trust in Kateřina's curatorial vision, mutual respect, interest in work and the overall choice of the participants.

It is only natural that under such exceptional circumstances of the individual authors being connected with each other at the given time and place, artifacts may be created – due to a significant intentional and desired deviation from the general direction of their production or to the employment of techniques unusual for the author – that would not otherwise be conceived and will most likely be different from the authors' other pieces. There is also a high probability of interesting collaborations that indeed occurred, such as between the Böhm and Franta duo and Svätopluk Mikyta who pursues drawing as well. A long-anticipated and planned collaboration between Alena Kotzmannová and Igor Korpaczewski also took place, albeit in the form in small-scale mutual interventions.

Approaches adopted by of individual authors to make sure they can complete their pieces within the relatively short time span of the symposium and present them at the final exhibition naturally varied. Being taken away from the everyday relation to participate in the symposium enables the artists to safely step in a different direction, to test out new techniques and media, and to let themselves be influenced by the approaches assumed by other participants, or, on the contrary, to cement their course and enjoy their creative work. With regard to the final outcome, the latter seems to

i vysoký předpoklad zajímavých spoluprací, které i zde proběhly, kupř. mezi autorskou dvojicí Böhm a Franta a Svätoplukem Mikytou, který se mj. rovněž zabývá i kresbou. Došlo i na dlouhodobě plánovanou spolupráci, byť jen v malých vzájemných intervencích, Aleny Kotzmannové a Igora Korpaczewského.

Přístup jednotlivých autorů, který ve své práci zvolili, aby v dočasném působišti v relativně krátkém čase zvládli vytvořit díla a ta pak finálně prezentovali na společné výstavě, byl samozřejmě různý. Pobyt na sympoziu vytržením z běžné reality umožňuje umělci do jisté míry chráněné vykročení jiným směrem, možnost odzkoušet si nové techniky i média, nechat se do jisté míry ovlivnit výtvarnými přístupy dalších zúčastněných či naopak se ve svém současném směřování utvrdit a všeobecně užít si tvůrčí práci. Což se jeví vzhledem k finálnímu výstupu jako nejbezpečnější.

Je totiž otázkou, zdali díla vytvářená v krátkodobém horizontu bez možnosti nutného časového odstupu ve vlastní tvorbě autorů a v celém kontextu umění mohou obstát. Lze vůbec na díla vznikající za podobných časových podmínek kriticky nahlížet a není na sympoziích, rezidencích a stážích podstatný právě jejich průběh? Pak se jeví jako taktické ze své tvorby moc nevybočit a nenechat se rozptýlit. Přesto

be the safest option. It is unclear whether pieces, created within such a short time period without having the necessary distance, can truly fit the context of the authors' work and, more generally, art. May artifacts created under similar circumstances at all be critically reviewed? Or are symposiums, residential stays and fellowships significant because of their transient nature? If so, it would seem wise to keep the general direction of one's work and resist the distractions. Despite this, however, all the participants made use of the symposium in line with its true significance and engaged in creative dialogues among each other as well as within their previous line of work and with new impulses.

Nearly all the authors included the spatial context into their work, either deliberately or subconsciously. Kateřina Vincourová resourced her material almost exclusively locally and her pieces themselves show inspiration by the local environment. Her series of works, in which she employed an unusually wide range of techniques, has a common theme of a view seen in various positions. The topic of Mikulov and the Pálava region also resonates in several drawings by the duo David Böhm and Jiří Franta who, besides dozens of drawings created on the basis of the additive principle of reactions to the motifs of their prints, also worked with painting on large-format prints stretched in frames. The symposium saw their interesting collaboration on drawing and atypical print techniques with the Slovak artist Svätopluk Mikyta. For his own work at the symposium, he chose the rare technique of cyanotype, consisting of adjusting distance and time for the exposure of photosensitive paper. This historic, photography-based technique, in which the artists used projection through a window of the Mikulov chateau, complemented series

všichni zúčastnění využili sympozium podle jeho pravého významu a vedli tvůrčí dialog jak mezi sebou navzájem, tak v rámci své dosavadní tvorby a novými podněty.

Téměř všichni autoři pracovali s kontextem místa, ať už cíleně nebo podvědomě. Kateřina Vincourová využila ve výběru materiálů téměř výhradně lokálních zdrojů, a i v samotných pracích je pak patrná inspirace místním prostředím. Sérii prací, ve kterých použila nestandardně široké spektrum technik a médií, uceluje společné téma pohledu nahlížené v různých polohách. Tematicky se Mikulovu a okolí Pálavy některými kresbami nevyhnula ani autorská dvojice David Böhm a Jiří Franta, která kromě desítek kreseb, které vznikali aditivním principem reakcí na motivy jejich autorských tisků, realizovala i malby na velkoformátové tisky napnutých v rámech. Během sympozia probíhala též jejich zajímavá spolupráce na společných kresbách a atypických technikách tisku se slovenským umělcem Svätoplukem Mikytou. Ten pro svůj samostatný výstup zvolil neobvyklou techniku kyanotypie, která spočívá v aranžování vzdálenosti a času exponování fotocitlivého papíru. Tato historická technika na bázi fotografie, ke které využil průmět skrze okna mikulovského zámku, doplnila cykly fotografií Aleny Kotzmannové, jež ve svém

of photographs by Alena Kotzmannová who, in her ostensible attempt to follow up on her series of Attempts at Rediscovering the Reality, in fact turned around her creative principle and enabled the reader to redefine the photos by her recording of Mikulov realities, either in her own photographs or by using those by Arthur Peterle, a native of Mikulov. Reacting to the contemporary colouring of photos by Peterle's Mikulov studio, Alena for the first time applied drawings to photographic paper. This linked her work to that of Svätopluk, David and Jiří who happened to occupy a neighbouring studio. Her video is also related to Mikulov and the idea of a lost sea, as well as as a might veduta of the town by

zdánlivém pokračování v sériích Pokusů o znovunalezení skutečnosti obrátila svůj princip a redefinici fot čitateli poněkud usnadnila zaznamenáním mikulovských reálií, ač už užitím fotografií vlastních nebo mikulovského rodáka Arthura Peterleho. Alena rovněž v reakci na dobové kolorování fotografií Peterleho mikulovského ateliéru využila poprvé kresby na fotografický papír, čímž se její práce provázala se Svätoplukem i s Davidem a Jirkou, s nimiž sousedil její dočasný ateliér. Její video je rovněž vztahováno k Mikulovu a idejím ztraceného moře, stejně jako noční veduta města Igora Korpaczewského, jehož hlavním tématem byla historie mikulovského zámku a osud Mercedes von Dietrichstein. Protuli se i ve vzájemných intervencích v motivu všudypřítomných skal. Ty se promítají i v instalaci kubizující plasticity pomačkaného plátna Tomáše Plachkého, na nějž je promítáno video, které je dokumentací Tomášova ambiciózního projektu obnovení vinařské stezky, kterou přemalbou původních značek se zachováním původních barev přivedl opět k životu.

Mám upřímnou radost, že tento ročník opět poukázal i na další spektra současného výtvarného umění v rámci médií a technik i výtvarných přístupů a vyjádření, ať už vizuálních nebo ideových a že obyvatelé města Mikulova v čele s radnicí jsou tak osvícení a současnému umění otevření. Gratuluji k obdivuhodné sbírce a děkuji za dobrý sběratelský příklad ostatním městským, krajským a státním subjektům. Dík také patří iniciátorům vzniku Mikulovského výtvarného sympozia a jejich pokračovatelům, jmenovitě panu starostovi Rostislavu Košťialovi, Kateřině a Františkovi Šilovým, Janě Frantelové, Petru Kubínovi, Liboru Lípovi, Haně Chaloupkové, Filipovi Brichtovi a Petrovi Šestákovi a všem, kteří se letošním sympoziu podíleli.

Igor Korpaczewski, who focused on the history of the Mikulov chateau and the fate of Mercedes von Dietrichstein. They were interlinked in mutual interventions in the motif of the ever-present rocks. These also affected the installation of the cubising plasticity of the crumpled canvass by Tomáš Plachký which served as the screen for the video presentation documenting the renovation of a wine-themed tourist trail which he brought back to life by re-designing its blazes while keeping the original colouring.

It genuinely makes me happy that this edition of the symposium brought attention to various other parts of the spectrum of

contemporary visual art including media and visual approaches and representations, either visual or ideological and that the inhabitants of Mikulov including its town hall are so enlightened and open to contemporary art. I congratulate them on the remarkable art collection, and thank them for setting such an example in creating the collection for other municipal, regional and national institutions. I would also like to thank those who started the Mikulov Art Symposium and their successors, namely to Mayor Rostislav Košťial, Kateřina and František Šíla, Jana Frantelová, Petr Kubín, Libor Lída, Hana Chaloupková, Filip Brichta, Petr Šesták and all those who participated in this year's symposium.

Nemáme to dopředu připravené nebo vymyšlené

Denisa Kujelová: S Jiřím Frantou jsi začal spolupracovat v roce 2006 ještě v ateliéru Vladimíra Skrepla. Jak přišel nápad tvořit spolu?

David Böhm: Existoval tam nějaký vzájemný zájem o práci a pak i společný smysl pro humor. Chtěli jsme udělat nějakou výstavu dohromady a nakonec jsme zůstali u spolupráce doteď.

DK: Co to bylo za projekt?

DB: Výstava v galerii NoD „Není to to, co by to mohlo být“. Kam jsme po dobu dvou měsíců chodili každý den a kreslili na zeď. Galerie postupně tmavla pod vrstvou informací, na konci výstavy jsme to přemalovali zpátky na bílo. Zpětně mám pocit, že právě na té výstavě jsme našli oblasti, které nás zajímají pořád – proces, rukopis, pomíjivost, omezení atd. Chvilí jsem na tu výstavu až žártil...

DK: A na základě ní pak přišlo rozhodnutí začít fungovat v autorské dvojici?

DB: Je zvláštní, že my jsme se ani nerozhodli, že budeme dvojice. Po té první výstavě jsme byli takový rozjetý a bavilo nás, že ta spolupráce funguje. Mezitím jsme samozřejmě dělali i svoje samostatné věci. Ale od jedné chvíle jsme si uvědomili, že už nás v podstatě zvou jenom jako dvojici.

DK: Jak vlastně takový dialog probíhá?

DB: S Jirkou se snažíme neuzavírat žádné cesty ale naopak si budovat algoritmus co nejsložitější, abychom se vyhnuli opakování. Snažíme se o všem bavit a nechávat si i svobodu dělat nějaké věci bez toho druhého. Vnímám tu spolupráci jako docela vzácnou, není tolik lidí, s kterými bych si dokázal představit pracovat dohromady. On je taky rozdíl mezi prací ve dvojici a třeba skupinou, ale o tom by mohl říct spíš Jirka.

DK: Jsou tedy i věci, které jsou v rámci společné výstavy vašimi čistě autorskými?

DB: Jasně, že jo. Některé věci tě napadnou a ten druhý tam už nemá co dodat, už je to hotový. Použijeme to ale třeba v rámci společné výstavy, právě tahle propustnost a svoboda je pro mě dost důležitá.

DK: Na čem teď pracuješ samostatně?

DB: Je toho víc, ale třeba dlouhodobě kreslím takovou sérii 'Teď je teď, je to každodenní záznam, kdy kreslím hlavu na papír formátu A3 a k ní napíšu krátký text, který souvisí s tím daným dnem. Někdy je to překreslený titulek z novin s nějakou událostí, která má celospolečenský dopad jindy je to mnohem osobnější. Dělán to kontinuálně asi od roku 2011 každý den.

Před pár dní jsem překročil číslo 2500, je to už pěkná hromada...

DK: Co se stane, když nějaký den vynecháš?

DB: Když už vynechám, tak to nechám být. Ale za celou dobu to bylo asi desetkrát.

DK: A jedním z výstupů byla tvoje autorská kniha Hlava v hlavě?

DB: Ne, to jsou dvě různé věci. Sice to souvisí s nějakou fascinací hlavou jako zástupného symbolu, ale knížka Hlava v hlavě je určena pro děti.

DK: Kromě knih jako jsou Jak se dělá galerie a Průvodce neklidným územím, na nichž jsi spolupracoval a které souvisí s galerijním prostředím, jste měli s Jirkou společně i několik intervencí přímo do galerijních institucí. Který projekt byl pro tebe umělecky nejzajímavější?

DB: Ano, tyhle spolupráce mě dost baví, je to nějaký zásah do instituce, takový komentář svého druhu. Asi nejkompexnější byla akce Za obrazy pro Moravskou Galerii v Brně. Ondřej Chrobák přišel s nápadem, že při zapůjčení obrazu z expozice bychom nakreslili na zeď na jeho místo černobílou kopii, tedy když se obraz sundá, tak tam zůstane jen ten otisk. Standardně se místo toho dává fotografie s informací, kde a proč je obraz zapůjčen... Když jsme takto první dva obrazy překreslili, nadchla nás představa nakreslit takhle celou expozici první půlky 20 století v Morgalu, což je asi 70 obrazů a pak to při nějaké příležitosti všechno sundat a nechat jen ty černobílé verze...

DK: Což se nakonec povedlo v rámci Brněnského muzejní noci.

DB: Ano, přesně tak, zůstalo to tam pár dní. Popisky zůstaly, ale mezi háčky, na kterých normálně visí ty obrazy, byly najednou jen překreslené kopie. Navíc se mi líbí i to vědomí, že to tam pořád je, i když to není vidět, jako by se ty obrazy nějak prosáklly do těch zdí.

DK: A jak jste se u pláten popasovali s jemnými přechody barev?

DB: To je samozřejmě trefný dotaz, v případě třeba Čapka nebo jiného autora pracující s nějakou linearitou to nebyl takový problém, ale když to byl nějaký obraz třeba od Špály, tak jsme ty barvy dělili jen jiným typem stínování a tím vznikla taková šifra toho původního obrazu. My jsme nechtěli ty věci měnit nebo vymýšlet nějaké nové detaily. Zajímala nás ta možnost přepisu do kresby. Na druhou stranu, když máš v ruce nějaký starý katalog, tak zjistíš, že dřív ty reprodukce byly taky černobílé.

DK: Vyzkoušeli jste si i spolupráci se Svätoplukem Mikyťou. Vy spolu tvoříte už přes deset let, takže jste na sebe navzájem zvyklí, že vám ten druhý do práce vstupuje, reaguje na ni a posouvá ji. Jaké to je ale spolupracovat s někým novým?

DB: Těžký. Ale říkali jsme si, že by bylo fajn pozvat někoho, kdo má nějaký typ citlivosti jiný než my a do toho klidně pak zase zasáhnout. Ta spolupráce tady byla ale omezená časem.

DK: A jak bys zhodnotil spolupráci se Svätoplukem?

DB: Jako riziko, které jsme chtěli podstoupit. Myslím, že pár dobrých kreseb vzniklo, ale jak jsem říkal na začátku, snažíme se předcházet nějakému opakování a stereoty-

pům. Když tedy někdo jiný začne kreslit do tvé kresby, překvapí tě, kde na ní naváže, co přidělá a kdy jí považuje za hotovou...

DK: Věnujete se nejvíc médiu kresby, ale přistupujete k ní spíše konceptuálně. Navíc máte několik čistě konceptuálních akcí. Vnímáte se jako konceptualisté?

DB: To bych neřekl. Na rozdíl od „čistých“ konceptualistů nás zajímá, jak do toho při realizaci vstupuje náhoda a celý ten proces vzniku je někdy to těžiště, možná to souvisí i s tím, že ty věci děláme dva a vznikají za pochodu a je tam tedy ten performativní moment stále přítomný. Poslední dobou si navíc uvědomuju, že samotná vizualita je pro nás dost důležitá.

DK: Čím je pro tebe toto sympozium odlišné od jiných stáží, rezidencí či sympozií? Můžeš to srovnat třeba s Litomyšlí?

DB: Rozdíl mezi Litomyšlí a Mikulovem byl pro mě hlavně ve zkušenosti. Do Litomyšle jsme přijeli a chtěli jsme udělat něco nového, ale na to je ten měsíc strašně krátký, než se adapтуješ, než na něco přijdeš, tedy navíc nevíš, jestli tě něco nového napadne... Je to taky spojené se společenskými aktivitami, takže to soustředění je pořád nabourávané. Ono je pro tuhle práci vlastně docela důležité vytvořit si nějaký funkční systém jak pracovat, což ale může být třeba, že celý den nic neděláš a koukáš z okna a pak zas děláš v kuse. No každopádně když si ten systém nevytvoříš, tak se dost vyčerpáváš a v tom jsem se v Litomyšli poučil.

DK: A tady to bylo jinak?

DB: Tady jsme měli už nějaký plán co dělat, respektive chtěli jsme pokračovat na sérii kreseb z kalendáře a využít ten komfort soustředit se tady jen na jednu práci, ale zůstat otevřený všemu možnému. Tohle byl tady náš systém.

DK: Vyzkoušeli jste si na sympoziu i něco nového?

DB: Tak třeba právě přizvání Svätí do našich kreseb, taky jsme začali malovat, ale to jsme nestihli dokončit, takže to nakonec nebylo vystavené...

DK: Proč jste v rámci instalace zvolili motiv mřížky?

DB: Nás velmi zajímá, jak instalovat věci, které děláme. To místo, kde vznikají, je jedna věc, to, kde se pak vystavují, je druhá. Tím, že tohle není čistě galerijní prostor, tak jsme přemýšleli, jak v té instalaci rozvést ty motivy, konkrétně ta síť je rastr, který se objevuje na některých těch kresbách. A tady se nám otevřela další nová varianta, kde nás baví, že ta síť je kresbou, která je v prostoru. Takže divák kouká skrze kresbu na to, co je za tím. A myslím si, že v budoucnu to ještě použijeme a rozvedeme.

DK: Jakou roli pro tebe mají ve vaší práci texty?

DB: Mám takový nutkavý pocit, že by se ty díla měli jmenovat, ale pak když mě nějaký název napadne tak ho kolikrát rovnou

napišu do té kresby, vymyslet někdy název je složitější než vytvořit samotné dílo, takže stejně pak pracujeme s nějakými cykly.

DK: A to textové sdělení je cílené nebo jde čistě o automatismus?

DB: My ty kresby nemáme dopředu vymyšlené nebo připravené. Asi se tam objevuje spousta různých oblíbených motivů a podvědomých symbolů, nechci z toho dělat nějaký materiál pro psychoanalýzu, ale je to dost intuitivní a nepojmenované. Nasáváme všechno možné, co je kolem nás, prosakuje tam to prostředí. Jsou to destiláty, skládačky nějakých fragmentů včetně textů, které jsou plnohodnotnou součástí, tedy i ty věci, co se tam objevují, jsou nějakými znaky, zjednodušujícími symboly. A ty hesla, různé agitky nebo proklamace vytržené z kontextu jsou přesně to, co mě baví, když se tam dostává.

Přidat, umazat, zakrýt

Denisa Kujelová: Tvoříte s Davidem Böhmem autorskou dvojici. Jak jste vlastně začali s Davidem spolupracovat?

Jiří Franta: Potkali jsme se na AVU. Já původně přešel z ateliéru Antonína Strížíka do ateliéru Vladimíra Skrepla. Tam jsme se potkali, hned jsem věděl, že mezi námi funguje určitý podobný smysl pro humor, že jsem na stejný vlně. Což v tom širším kolektivu zase tolik lidí nemělo. Krom humoru, který považuju za důležitý tmel spolupráce tam byla hlavně chuť něco dělat víc, než jen chodit do školy. Navíc se David podobně jako já věnoval intenzivně kresbě.

DK: Pamatuješ si, co byl váš první společný projekt?

JF: První společná výstava se jmenovala „Není to to, co by to mohlo být“ v galerii NoD. Ten projekt spočíval v každodenním docházení do galerie a přenášením všech podnětů co nás zaujaly na zdi galerie. Byli jsme takovým katalyzátorem informací. To celé se dělo po dva měsíce. Na konci jsme celou galerii se všemi kresbami a texty zatřeli zpět na bílo. Což bylo součástí té akce.

DK: A pak to přirozeně přešlo do dlouhodobé spolupráce?

JF: Bylo to hrozně přirozený, příjemný, tak jsme se domluvili, že by ta spolupráce mohla dál pokračovat a už se to pak vlastně

rozjelo do dalších projektů. A v tu chvíli už nás ani nikam jinam nevybírali jednotlivě, přirozeně to přešlo v tuhle spolupráci. Já jsem vlastně nikdy nelpěl na tom, že bych musel vystavovat sám. Svoje ego vlastně

dokážu potlačit jak v Rafanech, tak v téhle práci ve dvojici.

DK: V zapojování textů do své tvorby pokračujete. Jaký mají význam pro tebe?

JF: Mě baví, že kresba s textem může dostat ještě jinou vrstvu. Když něco čteš, tak s tím pracuješ úplně jinak, než s čistou vizuální věcí jako je kresba, malba, socha.

DK: Jde spíše o automatismus, náhodu nebo je to sdělení cílené a někdy i záměrné matoucí?

JF: Asi vše dohromady. Oproti tomu kresebnému přidání textu do kresby se to celé rozvíjí ještě jiným směrem. Má to pak několik rovin, které ti vlastně můžou napomoc, nebo naopak ne. Ten text může být buď zpřesňující nebo naopak zkreslující, matoucí. Pracujeme kolážovitě a tak často do kresby přidáváme i text, který stejně jako střípky reality poslepované do nového i nesmyslného tvaru dohromady s textem vytváří nový tvar. Náš nový obraz světa. Ten

text tam může mít funkci třeba pouze esteticou. Většinou však jde o přesně vybraný text. Podobné je to jako u názvu díla. Ten může také dost výslednou práci proměnit.

DK: Autorské dvojice se často rozpadají. Důvody rozpadu bývají různé, ale mnohdy hraje velkou roli ego. Vy spolu ale pracujete už dlouho a pořád mám pocit, že se někam posouváte. Asi je to tedy i o míře tolerance?

JF: To je pravda. Míra tolerance hraje velkou roli a taky přátelství, že máš ty lidi, s nimiž pracuješ, ráda a chceš s nimi být. Takhle to mám i s Rafany.

DK: Jak běžně probíhá vaše ateliérová schůzka?

JF: Čas v ateliéru se nám asi tak v 60 % odehrává v diskusi. Oba hodně vstřebáváme témata zvenku a bavíme se o nich. V tom máme oba úplně stejné. Bavíme se o všem, ale zároveň tomu druhému necháváš maximální prostor pro to co jeho zajímá. Pak přichází na řadu samotná práce. Něco začneš a už na to nemáš třeba sílu, přijde David a docela razantně do toho vstoupí, třeba nějakým typem expresivnější kresby. Vlastně už mám v Davida naprostou důvěru, má pro to cit, proto nehrozí že by mě překvapil negativně, to se stalo málokdy. Naopak jsem si spíš říkal: ty jo, to je tak razantní, já jsem tam měl najednou tu „uprděnou“ kresbu, který něco chybělo. A přijde David, nějak zareaguje a najednou je to skvělý. To by mě vůbec nenapadlo. A reagoval jsem na to znovu nějakým detailem, který celou kresbu posouvá úplně jinam. Je super, že se po celou dobu tímhle typem práce oba dost dobře bavíme. Je to takový kresebný ping pong. Děláme na několika kresbách zároveň. Každý vstupuje do té, na které má chuť něco přidat, umazat, nebo zakrýt.

DK: Promiň, ale nabízí se otázka, zda to přece jen není někdy takové přetahování?

JF: Není, přetahování to vůbec není. Absolutně ne. K tomu u nás nedochází. Něco by na tom mohlo být, ale na tohle téma jsme párkrát diskutovali, a asi právě díky té otevřené komunikaci jsme tenhle potenciál transformovali.

DK: Měli jste i několik samostatných výstav. Jak jsi po zkušenosti první výstavy přistupoval k samostatným výstavám ty?

JF: Nabídky na samostatné výstavy jsem samozřejmě měl. Ale stejně jsem Davida přizval, protože jsem měl pocit, že ta spolupráce je natolik intenzivní a natolik mě baví, že jsem na svoji samostatnou výstavu rezignoval a sestavili jsme ji třeba z maleb a kreseb, které jsme dělali zvlášť. A bylo to i opačně. Mně ta spolupráce naprosto vyhovovala a vyhovuje.

DK: Stejně jako David se věnuješ i ilustraci knih, které vychází z galerijního prostředí. Společně jste podnikli několik intervencí do galerijních institucí. Která nejvíce bavila tebe?

JF: To je hrozně těžká otázka. Asi mě nejvíce bavil zatím Cheb, protože byl nějakou hravostí nejvolnější. Ze sbírek jsme měli možnost si vybrat několik obrazů z různých směrů, stylů a ty pak na černém pozadí galerie dokreslovat. Samozřejmě jsme se drželi rámce obrazu, ale v dokreslování toho, co si divák vlastně představuje, co je mimo výšeč toho obrazu, mimo ten rám jsme mu to nějak zvláště kradli a tu jeho fantazii zúžili na úplně nulu. Byl to jasný výklad toho, co my si představujeme, co by ten divák měl číst a v tom mě to nějak hrozně bavilo. Že to nějak drze bralo tu rovinu té fantazie, úplně to zploštilo třeba na nějakou hříčku nebo banalitu. A ilustrace z galerijního prostředí je úplně jiný typ práce. Je náhoda, že jsme dostali více možností takové knihy ilustrovat. Je to pro mě taková odpočinková práce, kterou dělám většinou v noci.

DK: Kromě jiného jsi i spoluzakladatel doposud fungující galerie ETC. Jak vás s Jirkou Skálou napadlo, že založíte galerii? A v čem byla ETC tehdy výjimečná?

JF: Bylo tam několik takových momentů a impulzů. Jednak, jsem končil na AVU a taky jsem měl zkušenost s Rafany, kdy jsme dělali CO 14. Ta zrovna končila. Už jsme to dál nechtěli dělat. V rámci ní jsme taky dělali nějaké přednášky na filozofické fakultě, chtěli jsme vyjít z chráněného prostředí AVU a vyjít do jiného prostoru, seznámit budoucí kurátory a kunsthistoriky se současným uměním, nechat je potkat se s umělcem na živo. Vlastně jsme to dělali z takového pocitu marnosti, že po roce 2000 nejsou malé galerie a ten kurátorský model pro nás taky nebyl nějak zvlášť dobrý. A z tohoto pocitu marnosti jsme si řekli, že do toho vstoupíme sami s nějakou razancí a založíme si vlastní prostor, uděláme prostě dvorek, na kterém se budou dít akce.

Najednou jsem měl pocit, že nemusím za uměním jezdit do Berlína a že to můžu tvořit přímo v Praze. Jako když se popisují základy punku nebo metalu, chtěl jsem být u toho, u zrodu. Potkávat se s umělci, řešit s nimi umění. A do ETC se tenhle pocit a chuť také promítla. Výjimečné to bylo asi v tom, aspoň já jsem to tak vnímal, že umělec může udělat v prostoru cokoliv bez nějakého ale. Což dnes už není nic tak vzácného, ale tady se bavíme o roce 2004.

DK: Dělali jste si i kurátory a psali texty?

JF: Neřekl bych kurátory, spíš jsme se starali o program. Kurátor přece jen pracuje úplně jinak. My jsme jen dávali prostor umělcům, kteří nás zajímali. Texty jsme k výstavám nedělali, proto to považuju víc za nějaké vedení. Naopak v té době vznikalo mnoho textů k Rafanům.

DK: Máš zkušenosti i s jinými stážemi, rezidencemi a sympozii. Je tohle sympozium v něčem jiné?

JF: Já jsem si vždycky myslel, že na sympoziu nebo rezidenčním pobytu budu uvolněnější, ale spíš mě to svazovalo. Moc mě nebavilo, že je tam vymyšlený program, který tě nutí něco navštěvovat a že si ti lidi vůbec neuvědomují, že mi stačí jenom ten prostor, abych se něčemu věnoval intenzivně, což se třeba v Praze neděje. Když jsem byl na rezidencích ve Vídni i jinde, tak jsem tím byl dost zaskočený a vadilo mi to.

DK: A který ten pobyt byl pro tebe nejpřínosnější?

JF: Tak asi tady a pak Budapešť. Protože ani na jednom z těchhle míst mě ten program nesvazoval anebo tam vůbec nebyl. Což zní zvlášť. Hlavně si snažím dopředu

říkat, že na těch sympoziích nechci dělat nic náročného, spíš chci vyzkoušet něco, co bude energické, co nás s Davidem na tu dobu propojí intenzivněji než normálně a vyzkoušíme něco, co bychom normálně nedělali.

DK: Když jste sem jeli, tak jste už měli plán co budete dělat?

JF: Víceméně jsme si řekli, co bychom mohli dělat, i po té zkušenosti z těch ostatních sympozií. A dopředu si bereme víc materiálu, protože pak máme větší prostor pro improvizaci, když třeba něco nevychází, tak jak jsme plánovali. Bereme to jako takovou laboratoř, když budeme třeba měsíc dělat na něčem, co pak nedopadne, tak se svět nezboří. Rozhodně mě na tom baví ta intenzita, která je mnohem větší než v ateliéru. Přijeli jsme připraveni, ale neznamená to, že bychom nepočítali s místem pro náhodu. Naopak.

DK: Použili jste poprvé ke kresbě i plátna. Spíše tisky na plátně. Má to souvislost s tím, že kresbami zde vstupujete už do vašich nekonečných kalendářů?

JF: Přesně tak. Nám se pak do takhle připraveného podkladu dobře vstupuje, máme už na co reagovat. Zjistili jsme, že se nám nejlíp vstupuje do něčeho, co už je rozjeté. Fotka, kalendář, plakát. Baví nás do toho vstupovat agresivně: škrtat, zapatlávat a dávat tomu další vrstvy. No a ty potištěné plátna mají podobně hotovou vrstvu, jako ty kalendáře. Je to velmi podobné jak pracujeme s kresbou ve dvojici. Strídání precizní kresby do které vstupujeme agresivněji.

DK: Jsi zároveň i členem umělecké skupiny Rafani. Jak zvládáš řešit paralelně ještě spolupráci s Davidem?

JF: Jo, přepínám dobře. Je to odlišné, protože v Rafanech je pět lidí a je to nějaký konsensus několika lidí. A Rafani pracují úplně jinak, jsou to jiný témata. Takže když se mi nechce kreslit nebo přemýšlet o našich projektech, přeju na projekty Rafanů a obráceně. Je to fajn pracovat na různých projektech současně. Když mi nějaký projekt, kresba nebo cokoli, na čem zrovna pracuju nejde, tak přirozeně přeju na jiný.

DK: Když pracuješ s Davidem, tak už jsi zvyklý na jeho reakce a očekáváš, jak asi může zasáhnout. Kdežto kupříkladu se Svätoplukem, který vás tu vyzval ke spolupráci, je to pro tebe do jisté míry nekontrolovatelné. Jak ta spolupráce se Svätem vlastně probíhala?

JF: Já bych řekl, že jsme to celou dobu měli pod kontrolou. Hlavně věříš v to, že i když ten výsledek pro tebe bude šokující, tak víš, že to pod nějakou režií máš. Když mě Sväta šokoval nějakými automatismy, s nimiž přišel, tak mě to vlastně dost vyvedlo z míry, a já tu věc pak ještě vzal a docela razantně do toho vstoupil, někdy až do takové míry, že jsem to třeba celý zakreslil, což bych za normálních okolností vlastně neudělal a zastavil bych to mnohem dřív. Ale s tím jsem sem i vstupoval, že to sympozium je o umělcích, s kterými budeš dlouhodobě na jednom místě. A tohle bylo místo kde máš čas i prostor na tenhle typ experimentování.

DK: Takže ty jsi na něj vlastně reagoval podobně jako na Davida.

JF: To ano, ale někdy to bylo až za tou hranicí, kde bych normálně skončil. Nemělo to tu lehkost. Ale díky té zkušenosti jsem si uvědomil, jak to s Davidem máme jedinečný, že si rozumíme a furt nám to něco přináší.

V každém případě jsem lovec

Denisa Kujelová: Ty už ses jednou sympozia zúčastnila, takže můžeš srovnávat. Měla jsi už tehdy představu, co je mikulovské sympozium?

Kateřina Vincourová: Ne, neměla. Nic podrobného jsem o rezidenci nevěděla a ani město Mikulov jsem předtím nikdy nenavštívila.

DK: Jaká byla tedy tvoje první zkušenost?

KV: Napoprvé byla pro mě nejsilnějším zážitkem samotná atmosféra města. Jak ve smyslu podoby a polohy, tak energie a radosti kterou na mne mikulovští po celou dobu přenášeli. Takovým je pro mne Mikulov i nyní. První pobyt byl doprovázen tancem, poslechem zpěvu a hudby našich nových romských přátel, Ivanky, jejího bratra a geniálního, bohužel již zesnulého kytaristy Štefana. Seznámila jsem se zde se spoustou zajímavých lidí z okruhu produkce sympozia a všech jejích přátel, například s paní Dobromilou Brichtovou a její báječnou rodinou, s Liborem Lípou, který nás všim provázal s rodinou Vrbkových, díky nimž tato rezidence vznikla, a s tehdejší produkční Jitkou Kapičákovou. Potkala jsem se zde poprvé s Evou Eisler, která se tehdy akorát přestěhovala z New Yorku do Prahy a protancovali jsme spolu mnoho večerů. Upekla jsem a snědla tenkrát mnoho meruňkových koláčů.

DK: Pamatuješ si, co jsi tehdy vytvořila konkrétně za díla?

KV: Vznikly zde dva komornější objekty, které tvoří jednu instalaci. Zaslepila jsem dva protilehlé rohy u stropu v jinak čisté a prázdné místnosti. Narušila jsem tím stávající geometrii potažmo i rovnováhu stávajícího prostoru. Objekty svým tvarem upomínají na fragment ženského těla, klín. Zároveň svým umístěním připomínají vlaštovčí hnízdo. Látka, která je tvoří je transparentní, dva klíny každý jiného pleťového odstínu. Intimita i brutalita. Cizorodý prvek splývá se stávajícími zdmi zároveň mění jejich povahu. Ze zdi roste příběh, tak jak jsem viděla skálu vystupující ze zdi mikulovského zámku ve skutečnosti je skála obehnaná zdmi nosným základem stavby. Tyto monumentální skalnaté klíny jsou fascinující svou živelnou strukturou a zároveň svou nehybností.

DK: Jsou tvá díla přenosná nebo jsou spíše koncipována příjmu pro konkrétní prostoru jako site-specific?

KV: Jsou přenosná.

DK: Realizace většiny tvých věcí jsou celkem náročné. Je u jejich instalaci nezbytná tvoje přítomnost?

KV: U některých je nutná, většinou stačí manuál. Některé práce se musí přizpůsobit novému měřítku.

DK: Jaký smysl pro tebe mají stipendia?

KV: Já jsem se na začátku položila otázku k čemu vlastně takové rezidence jsou?

Všeobecně, jaký je na konci výstup a co od nich člověk může očekávat? Za nejdůležitější považují samotný proces práce. Odehrává se na novém místě se svou historií, ve vymezeném čase, v konfrontaci s danou skupinou umělců. Vzniká zde napětí ze vznikajících nových pracovních i lidských vztahů. Patří k tomu ale i pochybnosti, které jsou naším motorem. Stáváme se průzkumníky sebe a věcí kolem možná s jinou soustředěností. Je to i diskomfort být takto vytržen i výzva.

DK: Co můžeš jako kurátor říci na výběr letošních umělců?

KV: Při výběru jsem upřednostnila před umělci kamarády, hledání energie mezi citlivostí a rozdílností přístupů a médií s kterými přicházejí mnou vybraní autoři. Společná je jim rozdílnost. Zároveň jsou všichni tak trochu experimentátory a překračují rádi hranice svých jistot. David Böhm a Jiří Franta tvoří autorskou dvojici a v Mikulově tvořili neplánovaně společně se Svätoplukem Mikytou. Alenka již dříve vystavovala společně s Igorem Korpaczewským. Denisa Kujelová vede Fait Gallery v Brně. S mnohými z nás pracovala na

výstavách a zná dobře naši práci. Asistent student spolupracuje s krajinou, ve které se pohybuje a přenáší ji do architektury, v krajině zasahuje do orientačních systémů turistických značek. Svätopluk Mikyta několik let tvořil plastiky ve dvojici s již zesnulým slovenským umělcem Imrichem Vaněkem. Sám Svätopluk vede a založil

rezidenci se svou partnerkou Zuzanou Bodnárovou v uměleckém centru BANSKÁ ST A NICA. Všichni umělci mají smysl pro humor. Igor je navíc skvělý zpěvák a muzikant. Stejně tak David s Jiřím jsou dohromady také pěkný hudební dáreček. Takže jsem si i tentokrát zatančila, i když to bylo jen jednou a na konci. Dohromady máme 12 dětí.

DK: Na čem tu teď pracuješ?

KV: Mám observatoř v nejvyšším patře na zámku. Okny hledím z výšky do dále, za horizontem tuším moře a na zemi tíhu všech zmizelých původních obyvatel tohoto města. Vše zaplavuje až nábožná posvátnost světla odrážejícího se od bílých skal a kaplí na protějším kopci s kostelem. To světlo dává svou radostnou krásou zapomenout na těžké osudy zmizelých. Mohl by to být kýč, ale není. Minulost byla drsná a není kdo by vzpomínal. Pracuji souběžně na různých variacích jednoho tématu – tím je pohled

s jeho všemi významy, pohlednici nevyjímá. Vznikají komornější zátiší, některá s čistě konceptuální přístupem, jiná jako série miniaturních krajin a pohlednic umístěných na porcelánových poličkách.

DK: Nazvala bys některá svá díla, třeba ta zrcadla „readymady“?

KV: Asi ne tak rychle. Vlastně spíše recykluji a není to tak cílený, jako že teď půjdu a otočím tu věc hlavou vzhůru a přinutím lidi na to nahlížet jako na něco jiného. Pro mne ta věc, jak byla, už není. Má nový směr a má svou hlavní roli v novém příběhu. Její minulost je jen kuriózní, už mne nezajímá, ani nevnímám případnou komičnost. Tady se mi to nečekaně událo, či přihodilo – ten ready made, jak tomu říkáš. Myslím, že jsem nikdy před tím necítila takové uspokojení a přesvědčení o síle a správnosti mého kroku. Já vlastně možná ještě nevím, co jsem přesně udělala, ale věřím tomu. To je taky hezké, že vlastně symposium je tak rychlé. Když pracuješ v ateliéru tak časový horizont je jiný. Kdežto tady ty věci vznikají a nemáš čas je dokoukat.

DK: V úterý proběhne koncert Poslouchat očima, ke kterému jsi vytvořila atypický prostor. Jak tento projekt putovního koncertního sálu vznikl?

KV: Byla jsem oslovena Didierem Montagne. Ten vymyslel projekt společně s Davidem Danelem z Prague Modern. Vyzvali jimi vybranou dvojici – skladatele současné vážné hudby a vizuálního umělce aby ve spolupráci vytvořili jakékoli dílo. S Miroslavem jsme se sešli (dříve jsem ho neznala) a začali jsme mluvit o tom jaké jsou mé zkušenosti s vážnou hudbou a já mu řekla, jak moc mne limituje v poslechu

a celkovém zážitku na koncertě situace rozestavení posluchače a interpreta. Interpret sedí na jakémsi piedestalu a posluchač o stupen níže se po celou dobu koncertu nesmí hýbat, je bez možnosti se podrbat či odejít a vrátit se. Při tom je vystaven rozptylujícímu pohledu na nepadnoucí obuv, barvu ponožek či krátké nohavice interpretů. Musí vejít do kamenné budovy a jít za hudbou organizovaně. Proč by ho i takový koncert ve vší vážnosti a komfortu nemohl potkat na ulici, v bance, v metru, prostě kdekoliv? A chtěla jsem to změnit.

DK: A jak si ji tedy změnila?

KV: Napadlo mne, že by to byl objekt, ve kterém by seděli hudebníci, a že by bylo skvělé, kdyby ta věc byla jednoduše transportovatelná. Z toho nápadu jednoduše to rozebrat a sebrat vznikl v mých myšlenkách putovní koncertní sál. Miroslav s tím souzněl a napsal skladbu, jejíž zápis vypadá jako matematická morzeovka. Muzikanti sedí uprostřed velkého bílého talíře, ten má díry ve zdech a divák může přicházet a odcházet, jak se mu líbí. V momentě, kdy přistoupí k objektu zvenčí, tak vůbec neví, co se tam odehrává. Zvenčí vidí jen nohy a těla hráčů a posluchačů, když tam strčí hlavu tak se ocitá v malém intimním prostoru, kde si vzájemně hledí z očí do očí s proti sobě stojícími posluchači a zároveň slyší dech hudebníků.

DK: Miroslav Srnka napsal skladbu přímo pro tento sál nebo se v něm hraje i jiná hudba?

KV: V situaci, kdy objekt zůstává na delší dobu v galerii, tak je nabízen veřejnosti, aby si v něm zorganizovali jednotlivci či skupiny vlastní koncerty. Tak se dělo například v galerii Kaple ve Valašském Meziříčí.

DK: Měla jsi nějaký rozpracovaný projekt, který jsi zde chtěla realizovat? Přípravovala jsi se nějak dopředu?

KV: Přivezla jsem si materiály, se kterými běžně pracuji, spoustu malých, ale i větších věcí. Představovala jsem si, že budu pracovat s konkrétními podkladovými materiály. Téma jsem si naschvál žádné dopředu nedávala. Stejně je mám hluboko uložená a v různých situacích pak samy vyvstávají. Energie, se kterou zde nové práce vznikaly mne samotnou překvapila. Nějak jsem se nemohla zastavit. Současně jsem pracovala v několika rovinách s jedním tématem.

DK: V rámci tvé tvorby je i zásadní proces hledání jednotlivých materiálů. Vybíráš je vědomě už s úmyslem konkrétního uplatnění dané věci? Je ten výběr už součástí tvůrčího procesu?

KV: Jak kdy, když jsem například pracovala na prostorové kresbě, tak mi materiál prádelní gumy vytanul v mysli také proto, že jsem se s ním potkávala pravidelně na oblečení mých dětí. Okouzlení materiálem samozřejmě neustále propadám a také materiály vyhledávám za konkrétním účelem. Musím však přísně selektovat, jelikož nejsem sběratel, ale tvůrce. Stává se mi, že na místě držím v ruce daný předmět třeba i půl hodiny. Občas se s ním v obchodě i schovávám, abych se na něj mohla v klidu soustředit. Vypadám při tom asi dost směšné. Takže si pak domů nesu nový klíč, kterým už vím, jaké dveře otevři nebo si ta

věc doma na svou klíčovou díрку i několik let počká. V každém případě jsem lovec a používání nových, netradičních materiálů je pro mne vzrušující a podnětné.

DK: A chtěla si vyzkoušet nějaké nové věci?

KV: Když jsem sem jela, tak jsem nebyla zatížena žádnou konkrétní představou. Těšila jsem se už jen z toho, že mohu kontinuálně jeden měsíc pracovat. Mám desetileté holky a takový prostor na práci je pro mne výjimečný. Děti i s manželem odjeli do Holandska. Chtěla jsem využít možnosti práce s porcelánem prostřednictvím Dana Piršče a jeho dílny v Mikulově. Na tom právě pracuji, částečně používám odpadový materiál z jeho studia a také jsem si vymodelovala miniaturní krajinu z porcelánu, kterou mi Dan vypálí. Navíc do mých policových miniaturních zátiší se propašovalo více fotografické koláže než dříve. Chtěla jsem experimentovat.

DK: A experimentuješ?

KV: Ano, ale každý krok v tvorbě je tak trochu experiment. Jen tady a teď cítím větší prostor, nebojím se šlápnout vedle, takže můžu i více riskovat. To, že za dveřmi pracují další umělci, prožívají svá dobrodružství, kladou si otázky a hledají odpovědi, je ještě více stimuluje. Jsme tady právě kvůli těmto možnostem. Na konci nás nečeká koncepční výstava vybraných autorů a děl. Nepřišli jsme vytvářet díla, ale tvořit. Můžeme se o to podělit.

History will teach us nothing

Denisa Kujelová: Na sympozia moc nejezdíš, co rozhodlo, že jsi tentokrát účast přijal?

Igor Korpaczewski: Já jsem Mikulov registroval od začátku, protože jsem taková lehce opožděná generace Tvrdohlavých, ale zároveň jsem někde jinde. A ten Mikulov pro mě byl vlastně symbolem toho, co nepotřebuju. Na workshopy a sympozia totiž opravdu moc nejezdím. Ale Kateřina a ty jste vybraly tak dobrou sestavu, že se v tom cítím úplně přirozeně. Zároveň je fajn, že je to takové spektrum. To bude dobré i pro diváky. Že je to o tom, co všeho umění je, jak se k němu dá přistupovat, jak se dá vizuálně a zároveň myšlenkově vyjadřovat a naopak chápat.

DK: Přijel jsi už s nějakou promyšlenou koncepcí nebo ses rozmýšlel přímo na místě?

IK: Já jsem to měl všechno vymyšlené. Myslel jsem, že udělám obří vedutu Mikulova 2 x 2 metry.

DK: A už jsi věděl, že ta veduta bude noční?

IK: Jo, už v Praze.

DK: Takže ses předem rozhodl pro vedutu Mikulova. Proč tě to téma zajímalo?

IK: Protože jsem tady kdysi byl, asi v roce devadesát dva, a připadalo mi to překrásný. Ten prostor a ty vztahy hmot. Na konci

května vykloubené pravé rameno mne bolelo, ruku jsem nemohl ani zvednout, tak jsem si říkal, jak tam pojeďu, jak budu malovat? A tak jsem si vymyslel, že si vezmu halogenovou lampu a tu noční siluetu sestavím z nějakých krabic a drátů. Ale nakonec jsem stejně maloval a udělal jen jednu malou instalaci.

DK: A jako předlohu jsi použil fotografii, skicu nebo jsi zase maloval po paměti?

IK: Když jsem byl předtím na kopečku za dne, tak jsem si udělal fotku pohledu seshora, takovou instruktážní fotografii. A včera jsem si vážně myslel, že tam půjdu v noci, v devět večer, vezmu si baterku a že vylezu až nahoru. Nakreslím si to, napíšu si přesně barvy, intenzitu v číslech a pak to podle toho zrekonstruuju. Pak začalo pršet.

DK: Pracuješ s tímto principem častěji?

IK: To jo, ale dělám to tak spíš v situacích, když chci něco zkopírovat, když chci zachovat nějakou věrnost, jako práce s reálnou skutečností, kterou nechci potlačit, protože normálně si věci spíše vymýšlím. Volně jsem pak pojednal půdorys toho města, trochu ty hlavní ulice. Především šlo ale hlavně o zámek.

DK: Všechna plátna, co jsi tu namaloval, se vztahují k Mikulovu. Je pro tebe tedy důležitý kontext místa?

IK: Původně jsem chtěl udělat portréty účastníků na takové větší formáty, volně, prostě si zamalovat. Pak ale vyhrálo charisma zámku. Ono nemá smysl být tady a nevycházet z toho.

DK: Proč sis zvolil konkrétně osud Mercedes von Dietrichstein?

IK: Když mi Petr vyprávěl o Mercedes von Dietrichstein, tak to téma Mikulova a zámku se stalo živým, nebyla to už jen historie, bylo to něco lidského, psychologického, což mě vždycky zajímalo. Tak jsem se na to zaměřil, nejvíce času jsem strávil na těchto dvou obrazech, na této dietrichsteinské sérii. A chtěl jsem to pojmout tak, že člověk měl někde domov, ale není už to jeho a pak je ten vztah zvláštní. Vzpomínky budou silnější než realita. V textech Jana Čepa je věta: „Kdybych se někdy vrátil do domu, kde jsem žil, už tam budu jen host, už tam nebude můj domov.“ Tak jsem si to nějak prožil a donutilo mě to dělat tyhle věci.

DK: Který obraz z té série tě napadl jako první?

IK: První byl Sál osudu. Já měl teď takové období, kdy jsem nemohl malovat, takže jsem napřed tak opatrně našlapoval. On je to obraz sice malý, ale trápil jsem se s ním asi čtyři dny. Hlavně u těch prvních dvou věcí jsem chtěl, aby šly ty věci v pořadí světlo + geometrie + architektura + prostor + barva. Možná to tak vypadá, ale geometrie a prostor není totéž. Architektura se skládá z nějakých prvků, ale když se na to člověk pozorněji zadívá, tak mu tam vznikají geometrické koncepce, které jsou

do jisté míry nezávislé na tom reálu. A ty jsou zajímavé. Mimochodem, já bych to tady mohl zpracovávat opravdu roky. Ten zámek, ještě jak postupně vznikal, tak to jsou takové úžasné úhly a krásná místa.

DK: Změnil jsi zde podstatně rukopis. Byl to záměr vzhledem k tématu a prostředí nebo to bylo právě na základě té pauzy?

IK: Mé práce hodně stojí na rukopisu. Tady jsem byl zpočátku nerozmalovaný a zároveň rukopis na prvních třech věcech vědomě hodně potlačoval. Realizoval jsem zde jednu ze svých koncepcí – přizpůsobit formu, tedy i rukopis, námětu. Objevil se více až v poslední věci – Vedutě.

DK: I figura Mercedes je modelovaná jinak.

IK: Chtěl jsem, aby byla jen vzpomínkou. Moje první představa byla, že bude křehká, skleněná. Chtěl jsem hmotu a zároveň průsvitnost. A taky plošnost a zároveň respektovat objemy.

DK: Vycházel jsi třeba z její fotografie?

IK: Ne, podíval jsem se na internet na pár jejích současných fotek, ale nakonec jsem ji nakreslil sám. Prostě jsem si představil, jak asi vypadala.

DK: Pracoval jsi zde taky s konkrétním prostorem?

IK: Ano, divadelní sál a především knihovnu jsem si nafotil. Moc se mi to líbilo kvůli tomu světlu a ten žebřík mi na fotce přišel jako nádherný grafický prvek. Mně se líbí, když jsou ty obrazy skrytě plošně geometrický a zároveň realistický. Mám takový jeden obraz, který jsem měl u Lucie Drdové, tam jsem také pracoval s transparentním portrétem. Ale to prostředí bylo pojednáno velmi geometricky. U té knihovny jsem trochu trpěl tím nezbytným ilustrováním. Pak jsem si ale říkal, že musím vydržet, že dokud nebude ta poslední vrstva, tak nad tím nesmím lámat hůl.

DK: Oproti ostatním jsi měl kvůli pravidelným návštěvám lékaře zkrácený pobyt minimálně na polovinu. Přesto jsi namaloval čtyři plátna. Kdybys měl takhle rozpracovaný obraz, jak dlouho bys na něm pracoval v ateliéru v Praze?

IK: Já nejsem ten typ, co by měl rozpraco-

vaný obraz několik měsíců, ale tak třeba týden, 14 dní by bylo ideální. Taky jsem tu měl rodinu.

DK: A namaloval jsi čtyři. Kromě pláten jsi zde vytvořil i objekt. Proč jsi zvolil objekt skály a proč jsi ji umístil do instalace k Aleně?

IK: Ty skály lezoucí zde ze zdi zámku jsou fascinující. A inspirativní. Přemýšlel jsem, taky v kontextu zámecké historie, o paradoxech v dějinách. Tak mně napadlo, že by se ta skála vracela z vesmíru jako opakovaná chyba tím, že ji dám na místo, kde nemá logicky co dělat. Dokonce mi sám naskočil název jedny písničky; History Will Teach Us

Nothing. Jako název pro tu skálu. S Alenkou jsme se na spolupráci domlouvali už dlouho, tak jsme si to vyzkoušeli tady. V „mé“ místnosti zase měla dvě korespondující fotografie.

DK: Není trochu svazující pracovat s formáty, které si musíš určit už na začátku sympozia?

IK: Ano, pokud náměty tvoříš až na místě, může to být problém. Naštěstí zde byla dobrá spolupráce a mohl jsem si ještě plátna doobjednat.

DK: U toho třetího obrazu jsi zvolil hodně atypický formát. Proč?

IK: Tenhle formát se přesně hodil pro ten obraz. I když zrovna ten měl původně být pro portrét na výšku.

DK: Připomíná mi to zkratkovitostí iluzivnost barokních maleb.

IK: Ano, ta barokní atmosféra tam měla být. Tu postavu ve schránce jsem pořád překrýval, až jsem ji dostal na hranici viditelnosti. Udržet barevnost a intenzitu v akrylu ale nebylo jen tak.

DK: Proč sis tohle téma vybral? (obraz Vzkaz)

IK: Určité mysterium a také téma poučení, předání. A samozřejmě variace na „Co jste vy, byli jsme i my...“.

DK: Jak moc jsou tvé obrazy odrazem tebe sama?

IK: Jsem-li já tím, jak přemýšlím a cítím, pak asi hodně.

DK: Proč vůbec používáš pseudonymy? Pod značkou KW tvoříš už od 80. let. Pak jsi přidával další. Jaký mají pro tebe význam? Odděluješ tím od sebe jednotlivé projekty?

IK: Původně jsem chtěl oprostít tvorbu od jména, mít místo jména jen číslo nebo značku. Ve výtvarném umění jsem přidal jen jeden – Q: – upgradované KW. Q: je určeno pro instalace in situ. Ano, odděluji projekty, použité jazyky, formy. V hudbě mám zase jiné.

Materializujem čas a svetlo

Denisa Kujelová: Na sympoziu jsi jako zahraniční host, ale na české výtvarné scéně jsi docela známý, a navíc jsi vedoucí ateliéru kresby a grafiky na brněnské FaVU. Znal jsi osobně všechny ze zúčastněných?

Svätopluk Mikyta: Fungovanie v česko-slovenskom kontexte nie je ničím výnimočným. Necítim sa tu preto úplne ako hosť zo zahraničia s odlišným umeleckým východiskom. Osobne som sa dlhšie poznal len s Frantom a Böhmmom, ostatných účastníkov samozrejme poznám cez ich práce, výstavy.

DK: Jak jsi vlastně reagoval na nabídku participovat na letošním sympoziu?

SM: Priznám sa, že som najprv odmietol. V Banskej Štiavnici na Strednom Slovensku, kde žijem, vediem spolu s mojou partnerkou Zuzanou Bodnárovou už deviaty rok umelecké centrum a práve v lete tam máme najväčší „frmol“. Predstava, že si odidem na sympóziu sa mi javila ako veľký luxus. Nakoniec sme ale usúdili, že to zvládneme.

DK: Hrála roli i ta sestava umělců?

SM: Áno. Ale nakoniec ma presvedčila hlavne šťastná náhoda, keď som sa asi pred dvomi mesiacmi vo vlaku medzi Břeclavou a Brnom úplne náhodou zoznámil s kurátorkou sympózia Kateřinou Vincourovou. Prišlo mi to ako dobré znamenie, ktorému som vyšiel v ústrety.

DK: Jak se dá skloubit účast na sympoziu s provozem uměleckého centra Banska St a nica Contemporary?

SM: Ťažko, ale dá. Ak vypustíte súkromný život, dovolenky pri mori a koníčkom sa Vám stane nie šport ale umenie...

DK: Co vlastně BANSKA ST A NICA Contemporary je a z jakého popudu vznikla?

SM: Je to umelecké centrum, ktoré vzniklo v roku 2009 a funguje v priestoroch stále funkčnej železničnej stanice na periférii mesta Banská Štiavnica, ktoré je veľmi podobné Mikulovu. Zameriavame sa na organizovanie rezidenčných pobytov, na produkciu nových diel, vydávanie artbookov, organizovaniu výstav a od minulého roka na produkciu grafických edícií. Celé to vzniklo ako naša osobná, súkromná iniciatíva, ktorá súvisí s presťahovaním sa do tohto regiónu.

DK: Můžeš srovnat účast na sympoziu a rezidence u vás, případně workshopy na FaVU? Kromě toho, že zde jsi v roli hosta namísto hostitele?

SM: Všetky spomenuté formáty poskytujú umelcovi/umelkyni to najcennejšie – čas na tvorbu. To je aj pre mňa ten najväčší luxus. Mať priestor a klud na tvorbu.

DK: Takže to je ten spojovací prvok, jasne. A užíváš si to, že jsi práve v roli toho hostujúceho umelca?

SM: Áno, veľmi. A využívam ten luxus skutočne luxusne. Aj môj projekt je tým podmienený. Všetko sa točí okolo veľmi efemérnych a premenlivých veličín – času a svetla, ktoré materializujem. Lovím slnečné svetlo, zhodnocujem jeho intenzitu. To, že to môžem robiť takmer mesiac bez nutnosti riešiť iné pragmatické veci považujem za luxus. Doma by tento projekt nevznikol.

DK: Jak projekt vznikl?

SM: Nepriniesol som si už hotové skice z ateliéru. Chcel som vyťažiť maximum z prostredia kde som prvý krát. Už po prvých slnečných dňoch strávených v chládku mikulovského zámku a prechádzaní sa jeho priestormi som si všimol tej slnečnej projekcie okien na chodbách. Špecifická choreografia odleskov a tieňov, ktorá sa neustále menila ma zaujala. Od ilustratívnych priemetov rastrov okien až po abstraktne flaky brečtanov, ktoré sa popínajú po fasáde. Technika kyanotypie mi prišla ako najjednoduchšia, najpriamejšia na zachytenie tejto svetelnej situácie.

DK: Bylo třeba nutné vypořadovat v jakém

čase na to dané místo slunce svítí nejvíce?

SM: Samozrejme, je to od 17:30 do 18:10. Asi najviac času som strávil práve pozorovaním a meraním intenzity dopadu svetla na konkrétne miesta.

DK: Kolik je potřeba na to osvětlení času?

SM: Približne 4 minuty.

DK: Máš zkušenosti i s nějakou jinou ne úplně typickou technikou, která také využívá citlivosti na světlo?

SM: V rámci výstavy Ornamentiana v Brne som na záver minulého roka pracoval s priemetom kovového ready made objektu a mojich kresieb. Ako pokračovanie premýšľania v tejto línii vznikli monumentálne fotogramy, ktoré výstavná premiéra ešte len čaká.

DK: Jak si volíš témata své práce?

SM: Zaujíma ma prepájanie nízkeho a vysokého umenia a posúvanie neumeleckých vecí do umeleckého prostredia, negalerij-

ních do galerijního, nové využívanie ich potenciálu.

DK: V rozhovoru pro Českou televizi tě uvedli jako grafika, ty se ale věnuješ i kresbě a instalaci. Vnímáš se rovnocenně v rámci kresby a grafiky? Co je pro tebe nejsilnější medium? Bereš to komplexně?

SM: Vyštudoval som grafiku na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave, ale už v závere školy som začal od klasickej grafiky odbočovať. Začali ma zaujímať iné techniky, preskupovanie médií. Som vizuálny umelec. Zaujímajú ma klasické médiá, kresba, grafika, keramika, sklo, textil a ich vzájomné presahy.

DK: To máte společné s Davidem a Jirkou. Jak vznikl nápad na trio Böhm-Franta-Mikyta?

SM: Nápad vznikol v mojej hlave cestou vlakom do Mikulova. Ich postupy s kresbou sú úplne iné ako tie moje, ale tiež kreslia. Ja kreslím takmer 20 rokov, najradšej na formát A4 a na miestach, ktoré majú špecifickú atmosféru. Oni sú správne „posadnutí“ týmto médium viac performatívny spôsobom. Zdalo sa mi zaujímavé urobiť niečo spolu tu a teraz, prepojiť naše rukopisy a vyťažiť z nášho stretnutia čo najviac.

DK: Takže si o té spolupráci jsi přemýšlel už dopředu.

SM: Áno. Aj som si ju predstavoval, ale nakoniec to bolo všetko úplne iné.

DK: A kromě nich spolupracuješ takto i s jinými umělci?

SM: Spolupráca je pre mňa vždy založená na vnútornej synergii, priateľstve a vzájomnom rešpekte. Nie korekcii. Za jednu z najzaujímavejších spoluprác považujem takmer desaťročné stretávanie sa s o dve generácie starším keramikom Imrichom Vanekom počas ktorého vznikli aj spoločné veci. Ale myslím, že takmer 80 % času sme netvorili. Potom dlhoročná príležitostná spolupráca s Johannesom Schlichtingom, s ktorým som sa zoznámil počas štúdia na Akadémii v Stuttgarte.

DK: Co ti takový dialog/trialog přináší?

SM: Myslím si, že ma otužuje v tolerancii a v citlivosti vnímať umelecké postupy iných.

DK: Věnuješ se jako kluci i ilustraci?

SM: Nie. Nerád pracujem na zakázku. Tlak deadlinu, tiež očakávanie reakcie na text nie sú nič pre mňa. Ale urobil som pár výnimiek pre priateľov. Napríklad v roku 2010 pre kamikadze vydavateľa slovenskej literatúry Kaliho Bagalu som ilustroval prvé vydanie románu Piata Loď Moniky Kompanikovej. Výnimky robím rád aj keď ide o spoluprácu s dizajnerom Palom Bálikom, ktorého považujem za jedného z najlepších v slovenskom prostredí.

DK: Je něco, co jsi si chtěl vyzkoušet a pak to nerealizoval?

SM: Stále nosím v hlave projekt tkaných kobercov, tzv. behúňov. Takže by sa na budúce zišlo nejaké textilné sympóziu, kde by som ich konečne môhl realizovať.

Nechat jen prostor

Denisa Kujelová: Co bylo pro tebe rozhodujícím stimulem, že jsi účast na sympoziu přijala?

Alena Kotzmannová: Těch důvodů se sešlo více. Oslovila mě Katka, se kterou se dlouho znám a mám ji ráda jako člověka. Sleduji její práci a její umělecké přístupy, které když se převedou na kurátorské vidění, můžou přinést něco, co mě zajímalo, jak to dopadne. Začala mi popisovat tým umělců, který by chtěla sestavit a já jsem měla chuť s nimi sdílet společný pobyt, zkušenost a zážitek z nového místa, kterým měl být Mikulov, kde jsem nikdy nebyla a slyšela jsem o něm jako o fenoménu a začala jsem se těšit.

DK: Měla jsi už zkušenost s nějakou stáží či jiným sympoziem?

AK: Ano. První rezidenci jsem absolvovala v roce 1998 v Delfách. Tam jsem byla měsíc s neznámými lidmi a byla to vlastně první zkušenost s tím, co to rezidence znamená. Že máš vlastně vytvořit něco v daném čase a místě, seznámíš se s lidmi, poznáš, jak pracují, představíš svoji práci a tento formát mi přišel obohacující.

DK: Co vnímáš za jejich největší klad?

AK: Baví mě vstřebávat konkrétní zážitky z toho daného místa a v daném čase a přetavit je v něco třeba jiného. V ateliéru je to dlouhodobější proces a nechávám se inspirovat jinými podněty.

DK: Věděla jsi předem, že budeš kontinuálně pokračovat ve svých projektech?

AK: Paralelně pracuju na více sériích a Pokus o znovunalezení skutečnosti mě dlouhodobě zajímá. A když někde zrovna najdu motiv, na kterém bych to chtěla stavět, tak se toho okamžitě chytnu, ale měla jsem chuť se inspirovat tím, co tady na místě potkám, takže jsem si nechala otevřené možnosti.

DK: Proč jsi si tentokrát vybrala téma, které se váže přímo k Mikulovu?

AK: Toto místo mi přijde inspirující samo o sobě, přišlo mi, že pro mě jako fotografa se musím jako zaslepit, aby to na mě neútočilo. Ale jak jsme přijeli první večer, tak hned ta první myšlenka byla na to moře za horizontem, to je moje dlouhodobé téma, které jsem tu zpracovávala v mechanické

hračce Pegase, kterou jsem pořídila cestou sem. Když přemýšlíš o tom místě, něco si o tom přečteš, tak už jakoby jedeš na té vlně ztraceného moře. Vlastně ten Pegas je jako syn Poseidona a mohl by ho reprezentovat. Funguje na solární energii, což mě taky hrozně bavilo v tom kontextu tady toho silného slunce. Chybějící moře v mysli lidí, co tady jsou, je, všichni ti to

řeknou. Ono tady vlastně bylo, ta představa je všudypřítomná.

DK: Jak tedy probíhal Pokus o znovunalezení skutečnosti tady v Mikulově?

AK: První dny jsem chodila a fotila spíš solitérní fotky, pak jsem v mikulovském archivu našla zmínku o fotografickém ateliéru Arthura Peterleho, který v roce 1921 převzal již existující fotografické studio, ale rozvinul ho do unikátního formátu. Hledala jsem fotografie v jedné publikaci a zjistila jsem, že chodil po Mikulovsku a fotil krajinu a už tehdy reflektoval blízkost fotografie s malířstvím a začal nabízet velkoformátové fotografie. To mi přišlo nadčasové. Nesoustředil se jen na fotografování zámku a skvostů Mikulova, ale obrátil se taky k praktickému chodu zámku, kdy například udělal portrét Liny Pitterleové, která se starala o čistotu exponátů na zámku.

DK: To je ta ústřední fotografie v instalaci Pokusu č. 9?

AK: Přišlo mi to jako spojnice mezi tím, co jsem vlastně dělala, než jsem sem jela, kdy jsem pracovala s podobným motivem ženy. Na základě tohoto snímku jsem se rozhodla, že chci tady pracovat na Pokusu

o znovunalezení skutečnosti č. 9, kdy je vlastně motivem ta fotografie ženy nalezená v archivu.

DK: Není tady ten princip obrácený?

AK: Ta situace v tom principu, který jsem používala dřív je trochu posunutá, dohledávala jsem hodně fotografií v archivu, jenom v menší míře jsem vlastně dofocovala fotky na místech, které jsem k tomu nalezala, takže v tomto je v rámci tohoto cyklu taky tento soubor atypický. Tady jsem se soustředila na konkrétní místo. Oproti jiným nálezům, kde jsem většinou nevěděla, kde to je a kdo to je, tady jsem věděla, kde to bylo a kdo to byl a obrátilo se to.

DK: Takže pro tebe kontext místa byl důležitý.

AK: Ano, šla jsem dokonce přímo na to místo a snažila jsem se v současnosti najít snímky z toho zámku, kde pracovala žena z fotografie a vyhledávala jsem záběry, kde byl nějaký zářez času, nějaké poškození (trhliny, fleky, oděrky, stigmata), které nejsou na první pohled evidentní a zajímal mě pohled z druhé strany, když tam chybí ta osoba, která se stará o ten pořádek, čistotu exponátů. Důležitý byl konkrétní kontext místa.

DK: Záměrně u sérií fotografií pracuješ s redefinicí, jaký prostor pak ponecháváš pro recipienta?

AK: Každá fotografie obsahuje nějaký příběh, který tam divák vloží a já s tím můžu pracovat tak, že je seřadím do nějakých celků nebo sérií a ten příběh naznačím, ale nedořeknu, protože v mém případě to ani nejde. Chci nechat ten prostor a jen pohlídat, aby to neuteklo moc.

DK: Vycházela jsi z nějaké literatury vztahující se k Mikulovu?

AK: Prostřednictvím Jany jsem se dostala k publikacím, které byly vydané nedávno, speciálně Vydáno v Mikulově, a tam jsem našla fotografii ženy s retušovanými očima, která tam byla publikovaná a chtěla jsem se dostat k tomu originálu, abych ho mohla vidět na vlastní oči. Protože se mi ty retušované oči nezdály, bylo mi divné, že by to někdo v roce 2016 retušoval. Z archivu Regionálního muzea nakonec pan Šuba dohledal originál, takže jsem měla možnost použít sken původního snímku někdy z 30. let minulého století.

DK: Zkusila jsi zde i nějakou novou techniku?

AK: Mám dvě fotografie inspirované archivními snímky Arthura Peterleho, který taky úžasně koloroval fotografie růžovými barvami, třeba jen náznaky jako na pohlednici Kozího hrádku nebo na jiné celé nebe pojednal v růžových barvách. To jsem chtěla jakoby přetavit do těch novodobých tisků skalních výběžků s tím, že jsem je kolorovala v tomto duchu. S kolorováním to byl takový speciální test, kdy jsem zkusila vytisknout fotku na ruční papír, který by unesl formát akvarelu nebo vody, to se mi ale zatím nepodařilo, protože jsem měla jenom týden na technické testy, ale chci na tom dál pracovat. Teď jsem použila papír na přírodní bázi, fotka je do něj jakoby vpitá, ale stále je tam prostor, kdy se dá na to něco přidávat. Začaly mě hodně bavit pastelky, kdy povrch strukturovaného fotopapíru umožňuje nějakým způsobem je rozmývat a přivedla mě vlastně k napodobení toho, co Peterle dělal akvarelem.

DK: Součástí jednotlivých Pokusů jsou

unikátní fotografie či nalezené objekty, uvažuješ o jednotlivých Pokusech rovněž jako unikátech nebo v rámci možností série?

AK: To je hodně zajímavá otázka. Nalezená fotka je unikátem, to je nenahraditelné, série dělám do formátů novin, to mě lákalo to využít a přišlo mi, že formát té multiplikovatelnosti je tam na místě. Mám v plánu možnosti dalších Pokusů, ale nemám k tomu

ještě nalezené ty konkrétní motivy, to se musím ještě taky nechat inspirovat kde co najdu. Mám v plánu udělat tak deset nebo dvanáct Pokusů, že by dohromady dávaly už nějaký celek, který by byl různorodý. V ten moment se nad tím zamyslím, jak tomu dát limity. Třeba se to vyčerpá dřív, ale ještě bych tak dva Pokusy chtěla udělat, baví mě to. Mám v tom svobodu, ale zároveň ukotvení toho příběhu. Je to sdělení pro diváka, i když to není dořečené, je to pro mě zároveň velmi zajímavá práce v tom dohledávání a utvrzování se, že kolektivní paměť funguje. Když se lidi dívají na ty fotky, tak si k tomu vztáhnou osobní příběh, mají pocit, že to zažili, a to všechno funguje přes ty nalezené motivy nebo dohledání fotky bez udání místa a času.

DK: V rámci sympozia jsi mohla spolupracovat společně i s Igorem Korpaczewskim, což jste oba dlouho plánovali. Jak vaše spolupráce probíhala?

AK: Oba jsme nezávisle na sobě pracovali na tématu torz skal, které doslova vyčnívají ze zámku. Po chvíli však působí zcela samozřejmě, jako by zase ustupovaly do pozadí. Takle nenápadnost mohutných forem je docela zvláštní. S Igorem nás oba zajímalo vzájemně nechat torza skal prostoupit našimi ateliéry, takže jeho socha skály věrohodně vyrůstá pod stropem mého ateliéru, a naopak vystřižený obrys skály z fotky jsme umístili do jeho ateliéru mezi malby.

DK: Jaký přínos pro tebe kromě této spolupráce mikulovské symposium mělo?

AK: Posunulo mě to v tom vzdálení se od míst, kam člověk běžně chodí zvěšovat

fotky a najednou je jenom sám s foťákem a chce to nějak dotáhnout k tištěné verzi. Já pracuju hodně dlouhodobě, hledám dlouho v archivu, je to proces. Než se vše nafotí, vyvolá, udělají se náhledy, než se nad tím zamyslíš, bylo mi jasné, že to tady nestíhám. Proto jsem zvolila jiný postup. Pracovala jsem hodně se zoomovým objektivem, se čtvercovým formátem, chtěla jsem narušit jakoby ten digitální standartní formát tak, jak jsem já na něj dřív byla zvyklá a chtěla jsem ho použít s tou barevností, proto jsem ty fotky jako by úplně odbarvila až na samou mez, kdy ta saturace ještě funguje a působí jakoby barevně, ale zároveň černobíle. Obohatil mě i ten prostor. Myslela jsem si, že v těch Pokusech mám možnost se vždycky zbavit místa a tady jsem ho naschvál našla.

Estetika turistických značek

Denisa Kujelová: Tomáši, jak bys ty sám označil svůj výstup? Je to projekt?

Tomáš Plachký: Je to projekt, který se, doufám, bude vyvíjet a žít dál.

DK: Promýšlel jsi jej dopředu?

TP: Přijel jsem s tím, že jsem neměl nic naplánované, co bych tady realizoval. Řekl jsem si, že uvažování, co tady vlastně ten měsíc budu dělat, vyřeším až na místě. Uvědomil jsem si, že je to super, mít možnost se aktivně věnovat čtyři týdny jenom umění. Otevřely se mi možnosti udělat něco, co bych pravděpodobně jindy nemohl realizovat.

DK: Jsi tady ale v trochu nevděčné roli asistenta. Předpokládal jsi, že budeš mít prostor tu i něco vytvořit?

TP: Věděl jsem, že asistent zde také tvoří s pozvanými umělci. Nevěděl jsem ale, jak moc tato pozice asistenta je časově vytížená. Chtěl jsem realizovat projekt, který by nebyl, až tak časově náročný a mohl jsem být k dispozici, jak bude třeba. Obavy z pomoci či organizací jsem neměl, díky zkušenostem s galerií 209, vím, co to obnáší.

DK: Jakému projektu jsi se tu tedy věnoval?

TP: Vinařské stezce a její obnově. Vinařská stezka byla realizována v roce 1998–2000 z programu Phare, ještě než jsme byli

v Evropské unii, projekt byl realizovaný po celé Pálavě. Projekty tohoto druhu se zpravidla udržují jen pět let a pak zanikají. A z toho projektu zůstala vlastně jen Vinařská značka. Trasu stezky jsem projel, zmapoval jsem dva okruhy, což je asi kolem stovky značek, a ty bych chtěl obnovit.

DK: A jak tě to napadlo?

TP: Stalo se to díky té značce, které jsem si všiml. Říkal jsem si, že je to skvělá věc, kterou jsem nikde u nás neviděl. Protože mi přišlo, že je hodně kreativní a zajímavá. A ta kreace se u nás ve „značkáření“ nenachází. Když jsem zjistil, že ta značka zaniká, chtěl jsem se pokusit ji zachovat.

DK: Těhle tématice jsi se věnoval už dřív, je to tak?

TP: Ano, v Polsku. Tam jsem právě zkoumal estetiku turistických značek, vliv značkáře na samotnou značku a potom na turistu/mě, který vlastně půjde tou cestou a jestli půjde správně. Tématu turistického značení jsem se věnoval i doma u nás v ČR. Jmenovalo se to Stezka a jednalo se o malbu na plátně velké modré směrové značky. Byl to projekt, který jsem realizoval na jednotné výstavě s dalšími sedmi výtvarníky. Chtěl jsem pozvat značkáře do galerie a spolupracovat s ním, ale to se mi nepovedlo. Nakonec jsem projekt nechal v této nedořešené fázi. Přišlo mi to jako docela pěkná polemika s tím, že ti echt značkáři mizí, vymírají. A to české světové prvenství, vlastně může rychle zmizet. Ale nabývám pocitu, že ten český systém značení přežije náš všechny. Dobrovolníků nikdy není dost, ale jsou.

DK: Takže ty sis tu značku vyloženě našel.

TP: Ano, díky tomu, že jsem se značkám již věnoval, jsem si jí všiml.

DK: Co tě zajímá na fenoménu kulturní krajiny?

TP: Zajímají mě systémy v ní, práce s mapami a do toho zapadají právě značky. Říkal jsem si, že zjistím její příběh. A když jsem zjistil, že ta značka zaniká, řekl jsem si, že by bylo fajn ji obnovit. A to nezávisle na tom, k čemu byla určená, tedy k naučné stezce. Není důležité, jestli po ní lidé budou chodit správně, nebo jestli ve větším úseku budou chybět značky a cesta bude tak matečná. Jenom bych značku obnovil a nechal potom osudu.

DK: Jsi tedy schopný ten projekt opustit? Ty se mu teď hodně věnuješ a zůstáváš

tady navíc déle, abys ho mohl dokončit. Zvládneš mít odstup?

TP: Musím ho opustit, to už bych pak mohl být značkářem. Dokončím ho a nechám ho být, bude to pro mě uzavřená věc. Jak udělám poslední značku, kterou jsem našel, tak končím, ale do budoucna jsem zvědavý, co se bude dít.

DK: Jakou mají vlastně tyhle značky životnost?

TP: Barvy, co používají značkáři, mají životnost tři roky. Kdybych použil barvy z obchodu, tak tam ta životnost je menší. Dejme tomu o polovinu.

DK: A snažil jsi se najít i původně použité barvy? Podařilo se ti rozklíčovat složení a třeba i jejich přesné odstíny?

TP: Ano. Díky tomu, že jsem navštívil turistický klub, jsem zjistil, že značkáři používají jiné barvy, které normálně v obchodech dostupné nejsou. Bylo pro mě zásadní zjistit, jaké barvy to jsou a díky tomu jsem se dozvěděl kódy barvy. Například, zelená je vlastně dopravní zelená.

DK: Vzhledem k tomu, že se věnuješ i malbě, zaujal tě rukopis toho značkáře?

V čem ti přišel tak specifický? Některé jsou přes šablonu a některé jsou malované?

TP: Zaujal mě způsob, jakým značkař maloval. Sledoval jsem tahy, někdy mě dokonce mrzelo, že jsem značku přemaloval. Ta původní mi přišla lepší. Značka sama o sobě je náročná. České značky se malují přes šablony a jsou jednoduché a značkař tam moc neuplatní svoji kreaci. Bavily mě velmi drobné rozdíly mezi třeba stopkou hroznu a lístkem, někde byl užší jinde baculatý. A také to, že vlastně když je značka malovaná, tak časem třeba s odstupem pár let vidíš tah, přesně jak ho značkař nanášel. U šablon to je jiné, jelikož vzniká rovná plocha s tahem plošným.

DK: Jak tedy probíhala tvá práce v rámci měsíce?

TP: Docela dost času mi zabralo shánění informací a postupné domlouvání, ale naštěstí jsem přišel s projektem včas. Na zámku jsem pracoval s mapami. Na počítači pomocí satelitních map a Street View jsem analyzoval oblast. V poslední fázi dobývání informací jsem mapoval terén a stav značek. Následně jsem projekt začal realizovat. Na zámku jsem spíše byl položený ve virtuálním prostředí a zajímalo mě, jak budu vnímat tuto zkušenost reálně v terénu. Zaujaly mě chyby, které se objevovaly při skenování. Třeba na tom videu, co prezentuji, to není, ale když jsem třeba skenoval Svatý kopeček z různých stran, tak mě zaujalo, jak se vyrovnávala a dokreslovala krajina kolem.

DK: Jaká média tedy použiješ? Kromě maleb v terénu a na plátně a videoinstalace, plánuješ i textovou část?

TP: Jestli stihnu text, tak i ten. Představuji si instalaci takto. Jedno napnuté plátno, na

kterém bude jedna značka. Mapu oblasti, kterou jsem prošel, určitě štos papíru, no a na druhou stranu mapky bych dal text, který by popsal celý příběh projektu. Plus uvažuji, že někde na podlaze bude ta studie té kamenné nohy. Jo a to video.

DK: Ta noha má pro tebe osobně jaký význam? Proč jsi ji použil do toho videa? Zvolil sis jí jako symbol k té stezce nebo konkretizaci místa?

TP: Kamenná noha, já si to ani neumím pojmenovat. Je to pro mě symbolem tíhy, síly a vlastně symbol celého projektu. Tady na zámku jsou poměrně silné momenty fragmentů. Třeba skály vcházející do místností nebo zbytky štukové výzdoby ve výklencích, které požár nepoškodil. No a ta kamenná studie nohy je fragment, který mě zaujal. Měl jsem potřebu ji dokumentovat a pracovat s ní. Nakonec jsem vytvořil fotky, které asi nebudu prezentovat. Byl by to jiný projekt pro mne. Pohrával jsem si s jejím objemem a zplošťoval, tak vlastně vznikly momenty podobné těm v mapách. Toto zplošťování se do té mojí instalace promítlo „na pankáče“ na kus papíru, který jsem různě skrčil a tím jsem reagoval na chyby, s kterými jsem se setkával při skenování oblasti (virtuálně). Krajina se různě prolínala a postupně dokreslovala. Bylo to

pro mě přirozené, jako bych seděl v krajině a sledoval ji reálně. Na ten skrčený papír jsem promítal video s trasou a body.

DK: Kolik těch bodů je?

TP: No, v tom videu jich je kolem 90, ale ve skutečnosti jich je mnohem více, někdy třeba na jednom stromě/sloupu jsou 2 značky. A to už jsem vypustil i ve videu.

DK: Kde jsi na to našel čas?

TP: Ani nevím. Hnala mě zvědavost, kolik

jich najdu a co mě cestou potká a co mě napadne. Čas jsem nahnal třeba ranní vyjíždkou na kole. Vlastně jsem celý projekt realizoval ze sedla kola.

DK: Z jakého zdroje jsi vzal ty mapy? Z Google Maps?

TP: Ano, z Google. Celou trasu jsem si virtuálně projel. Při tomto projíždění jsem udělal video, do kterého jsem postupně vkládal body. Tyto body ukazují na místa, kde jsem našel zachovalé značky. Video ukáže divákovi celou trasu, třeba tento moment. Mikulov už je oskenovaný také v 3D, lokace bodů je popisnější oproti jiným oblastem, třeba Pavlov je pouze ze satelitních map tedy zploštělý. I tento rozdíl mi přijde fajn, kdy první popud pro vznik projektu byl v Mikulově.

DK: Takže jsi svůj projekt stihl?

TP: Rád bych ho stihl. V momentální fázi mám půlku značek v terénu namalovaných.

DK: Stihl ho.

Přírůstky do Sbírký současného
umění města Mikulova

Additions to the Collection
Contemporary Art of Mikulov

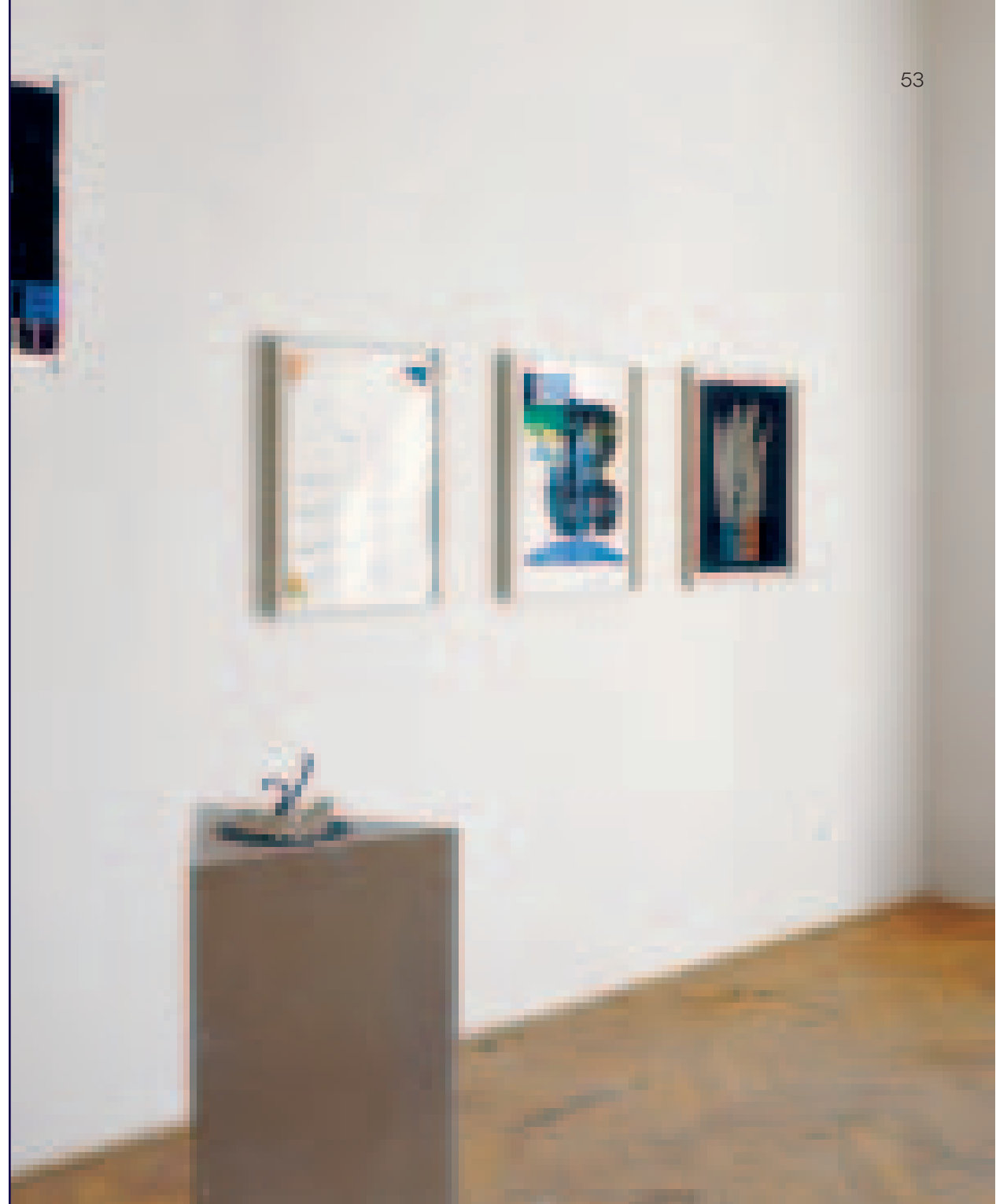
Jiří Franta, David Böhm   Kalendář 2744   kombinovaná technika na papíře, 64 x 48 cm
Calendar 2744   mixed media on paper   50

Jiří Franta, David Böhm   Kalendář 2744   kombinovaná technika na papíře, 64 x 48 cm
Calendar 2744   mixed media on paper   51

Jiří Franta, David Böhm   Kalendář 2744   kombinovaná technika na papíře, 64 x 48 cm
Calendar 2744   mixed media on paper

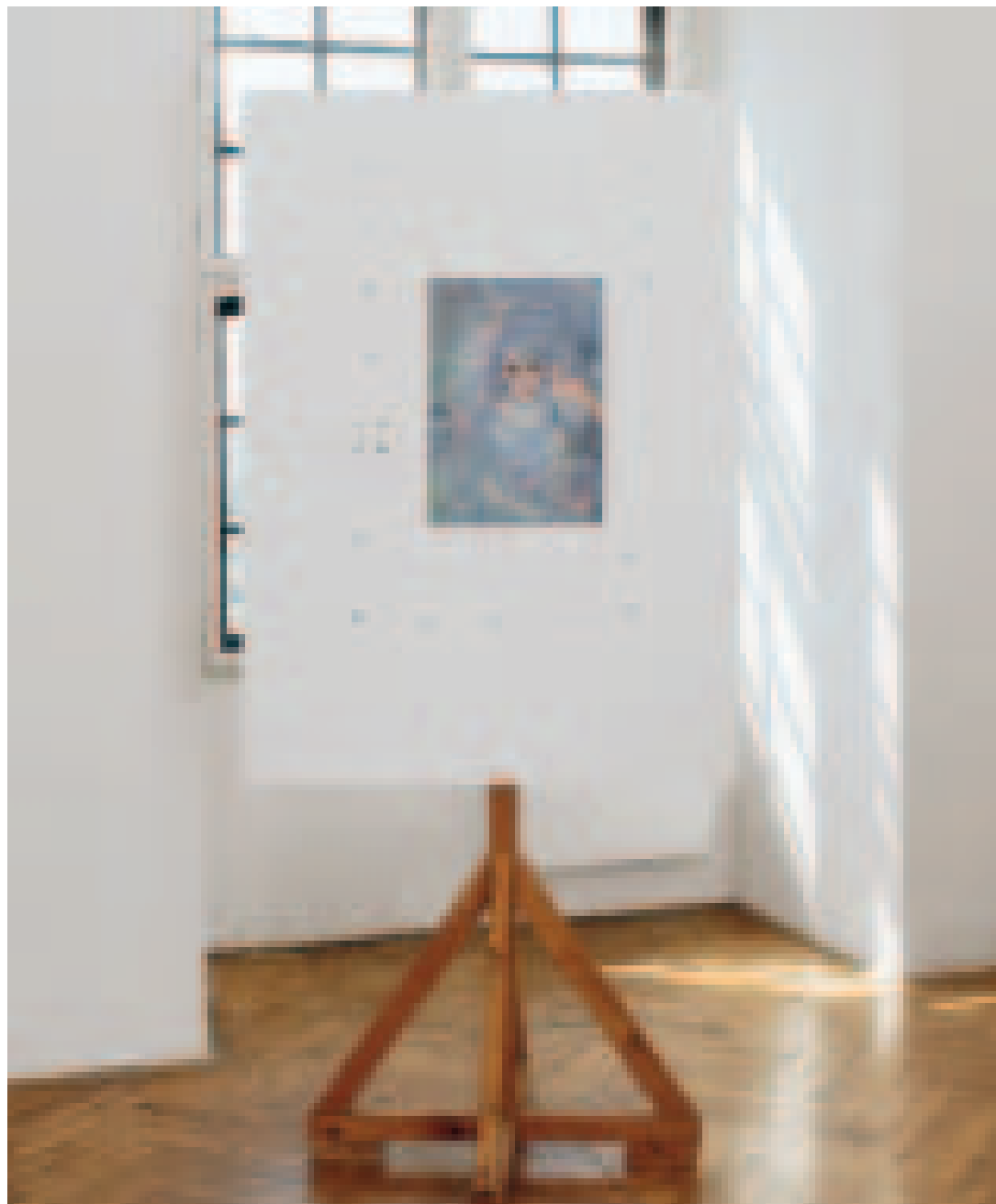

NATURE
IS
COOL

Kateřina Hledí kombinovaná technika, malířský stojan
Vincourová Vízor 216 x 100 cm
mixed media, easel

56

57

Igor Korpaczewski Veduta Veduta akryl na plátně, 140 x 140 cm acrylic on canvas

60

Igor Korpaczewski Mercedes von Dietrichstein – Das Schicksaal akryl na plátně, 40 x 70 cm acrylic on canvas

61

Igor
Korpaczewski

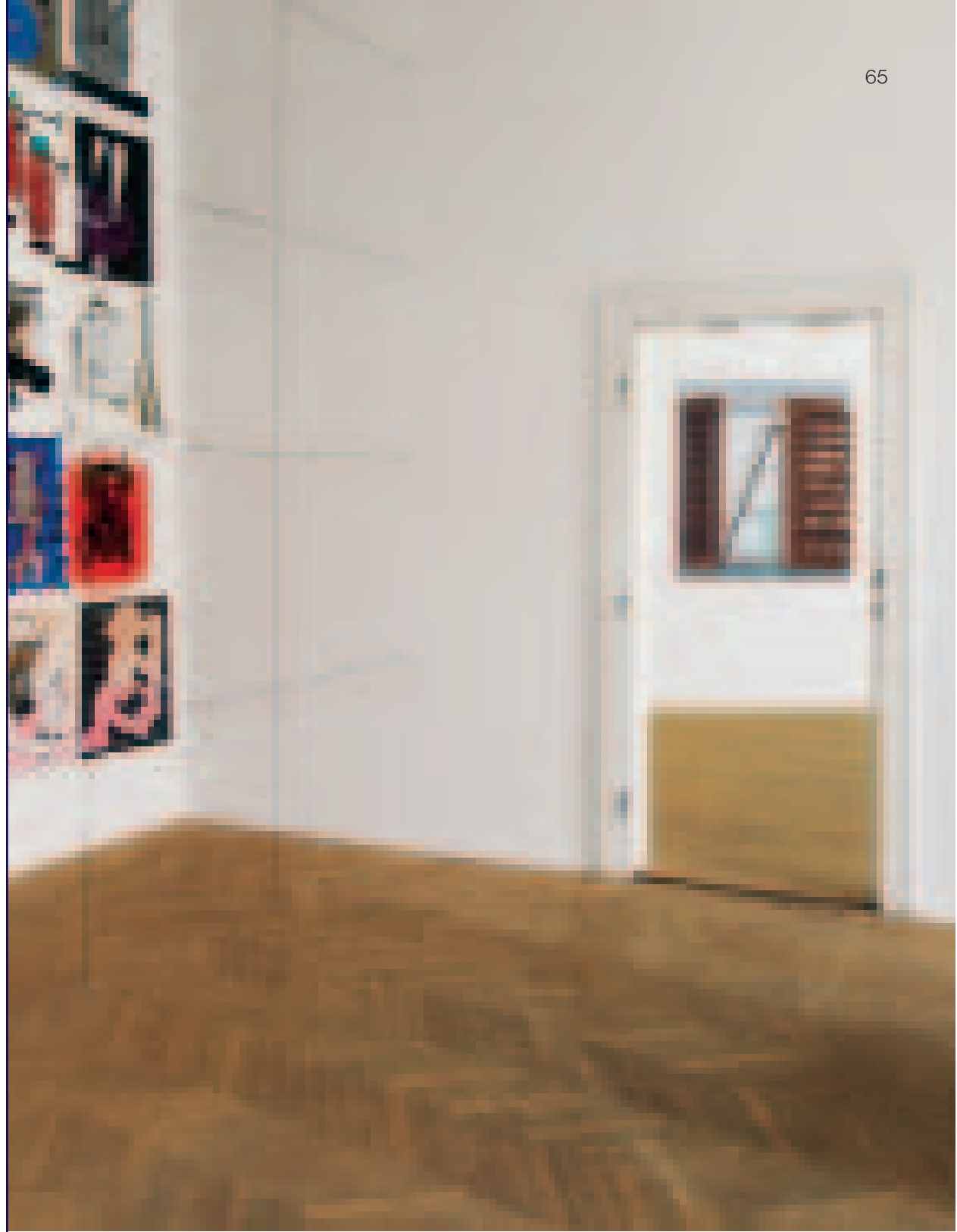
Mercedes von Dietrich-
stein – Die Zerbrechliche
Erinnerungen

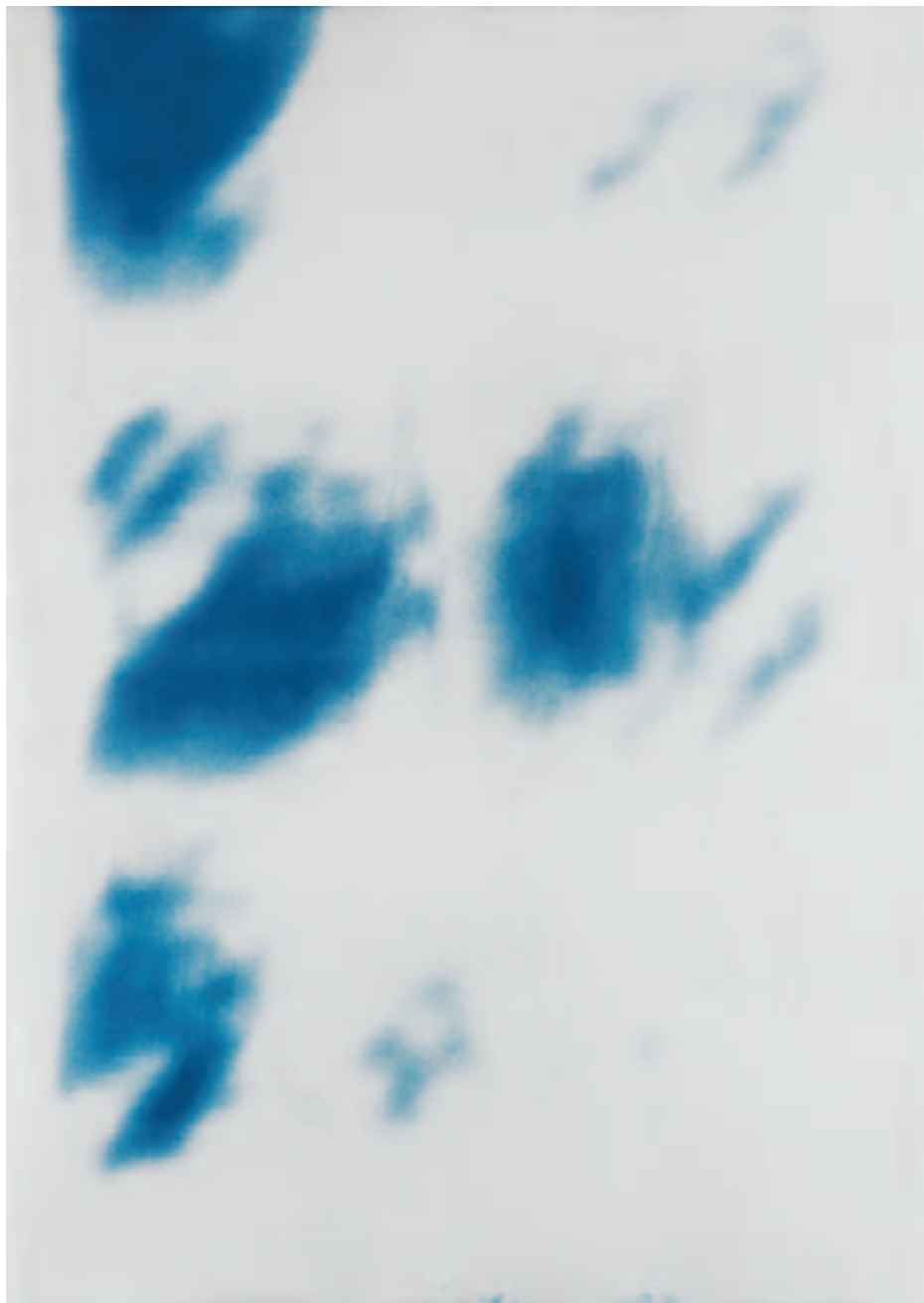
akryl na plátně,
130 x 110 cm
acrylic on canvas

64

65

Alena
Kotzmannová

Podle Arthura
Peterleho II / According
to Arthur Peterle II

kolorovaný inkoustový tisk, 70
61 x 61 cm
coloured inkjet print

Alena
Kotzmannová

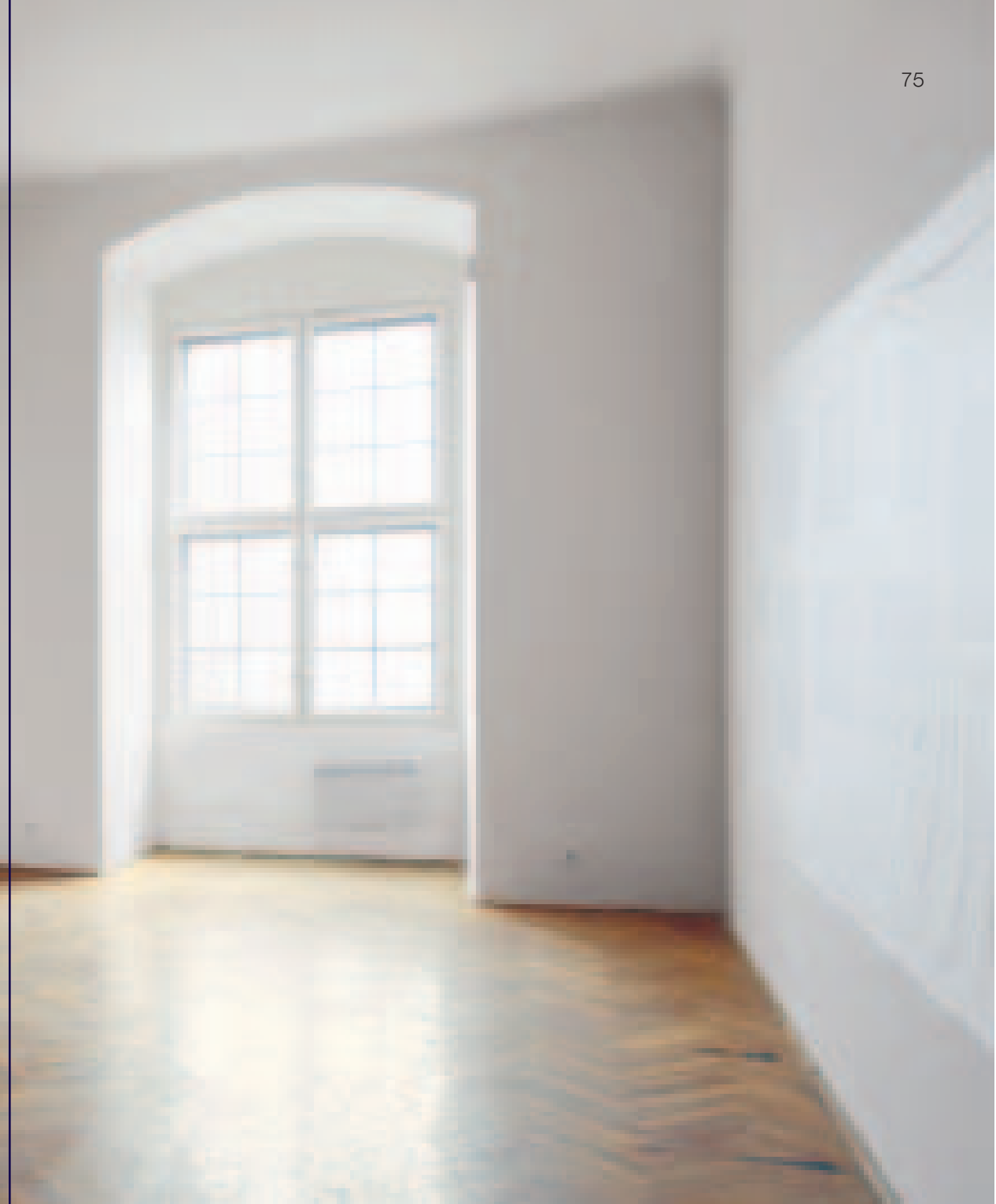
Podle Arthura
Peterleho I / According
to Arthur Peterle I

kolorovaný inkoustový tisk, 71
61 x 61 cm
coloured inkjet print

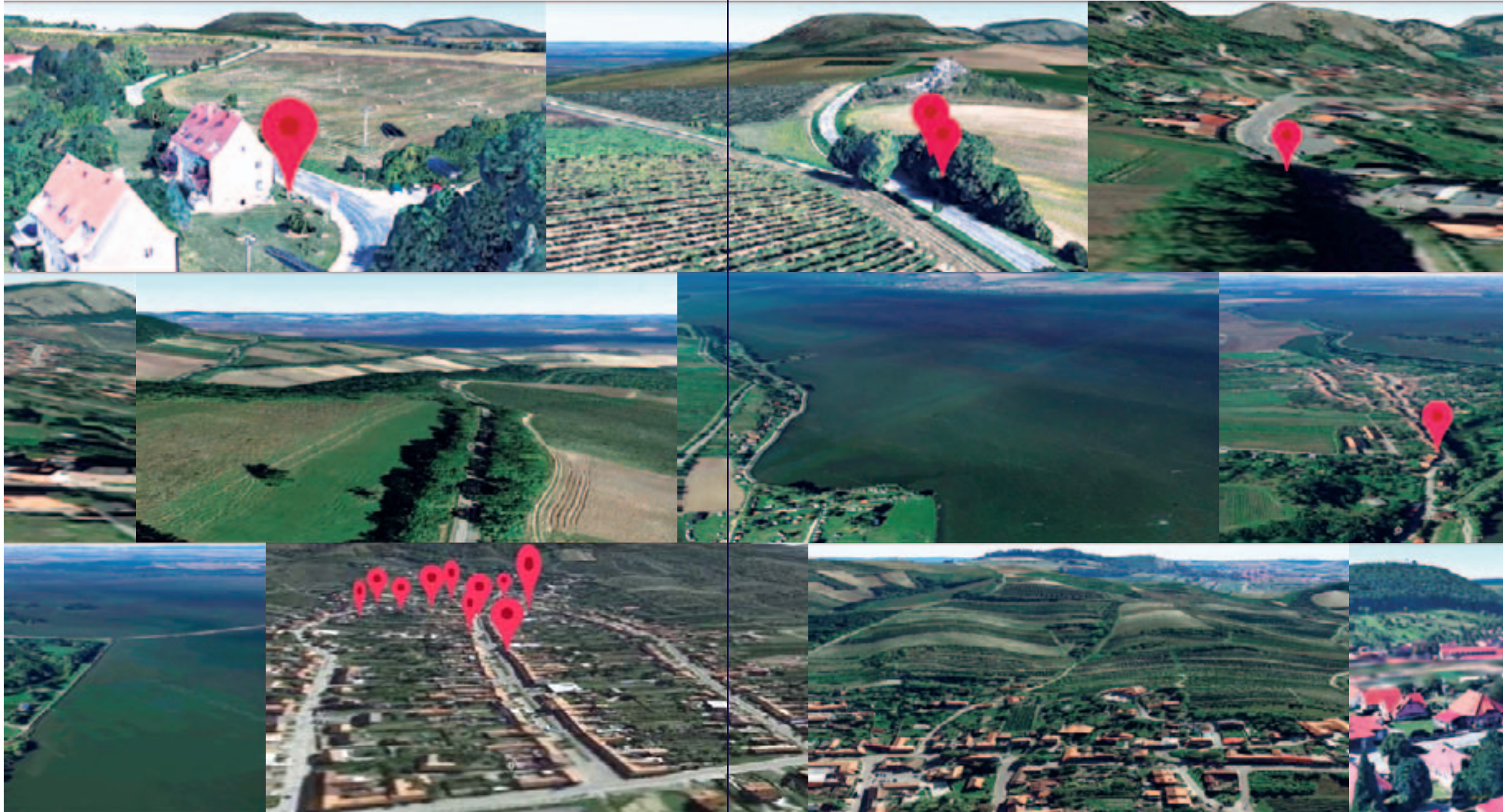

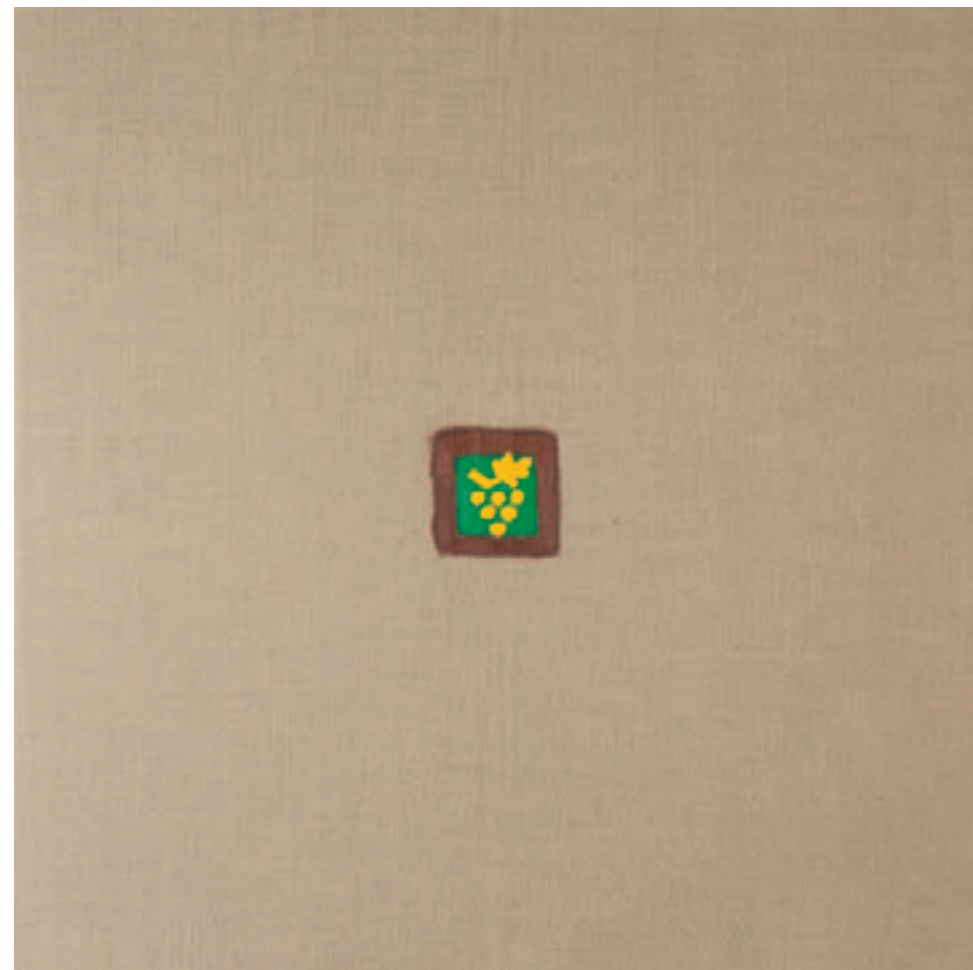

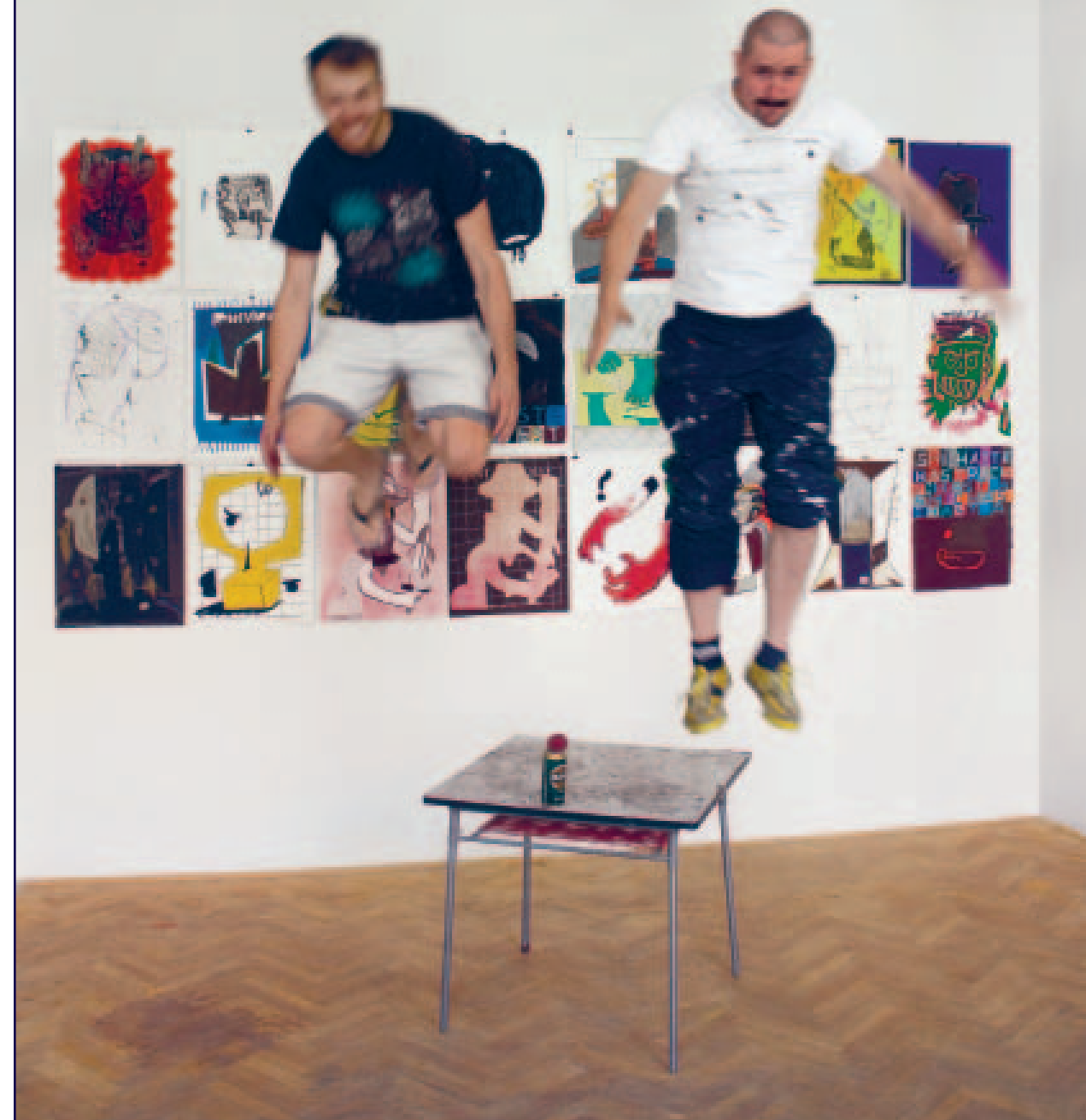

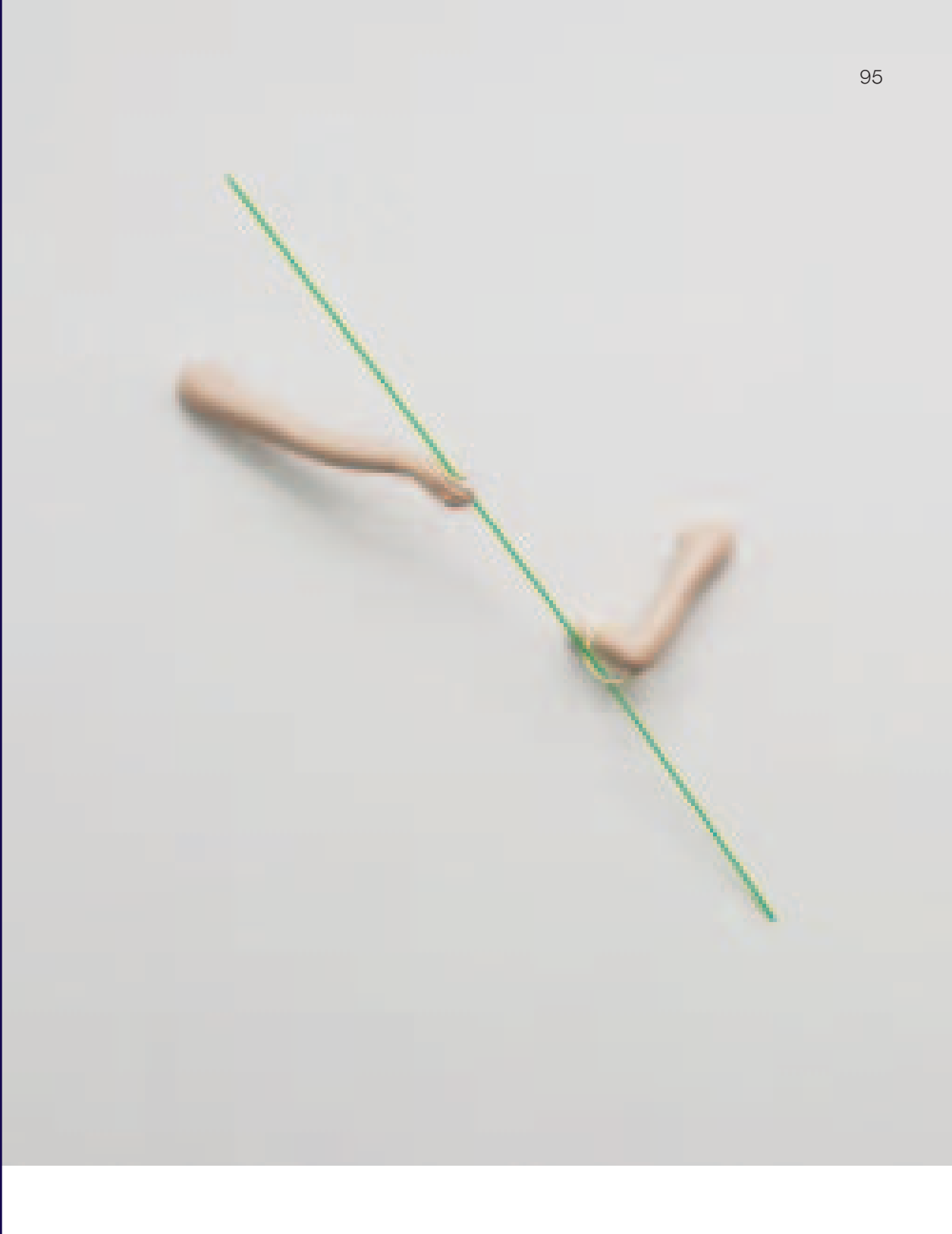
Tomáš Plachký Mikulovská olejový email na plátně, 120 x 120 cm
The Mikulov oil enamel on canvas
One

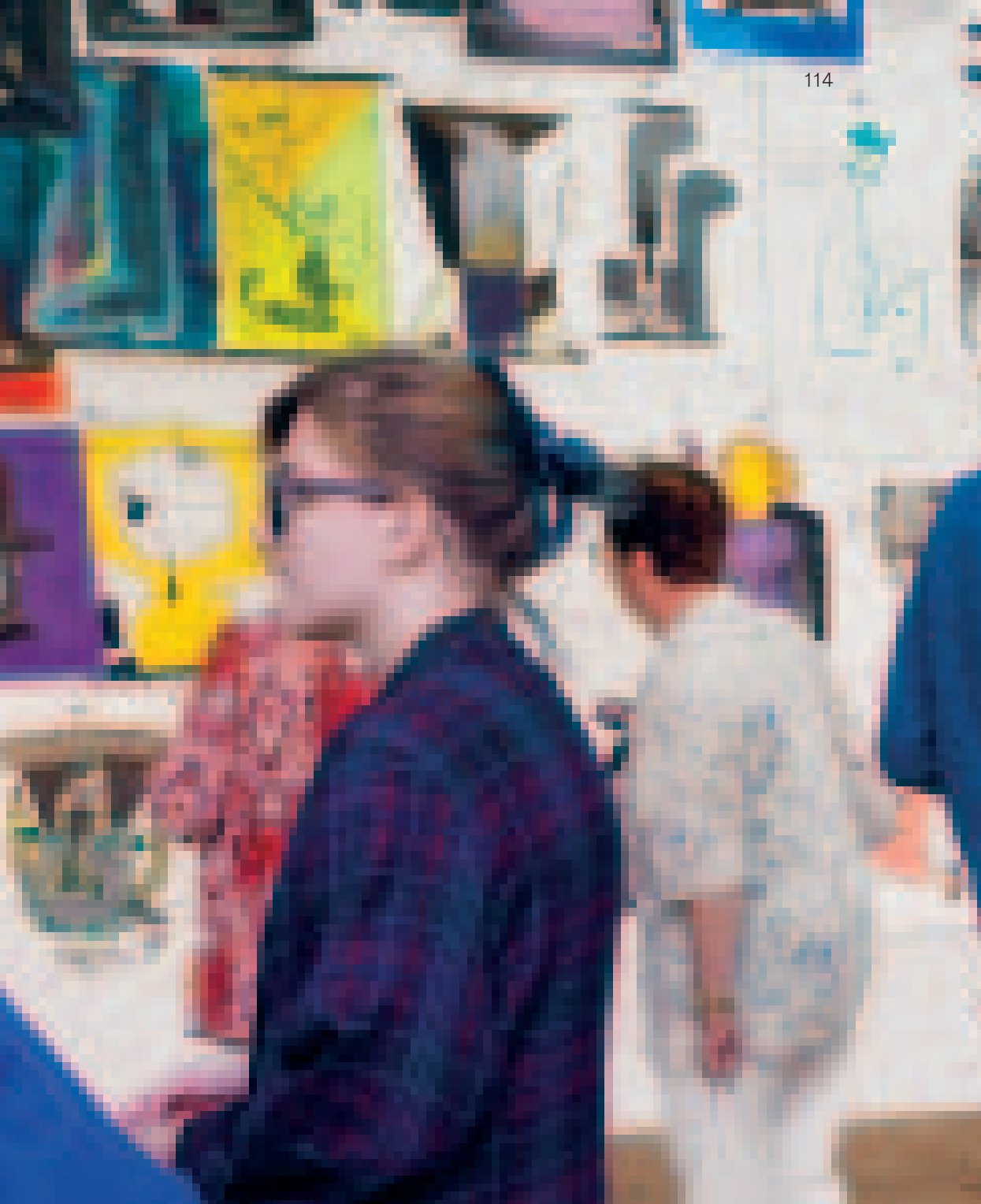
10. 8. Hudební sympozium, Musical Symposium,
August 10 nádvoří zámku chateau courtyard

110

DAVID BÖHM (1982)

patří mezi přední představitele současné kresby a ilustrace. V samostatných projektech i v autorské dvojici s Jiřím Frantou zkoumá možnosti využití kresby a její přesahy. Vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze v ateliérech Vladimíra Skrepla a Vladimíra Kokolii. Absolvoval stáž na univerzitě Faculdade de Belas Artes Universidade v Portugalsku, vedle toho byl také na rezidenčních pobytech v Českém Krumlově, Berlíně, Vídni a New Yorku. Mezi jeho samostatné výstupy patří dlouhodobý projekt vytváření osobitého každodenního záznamu skládajícího se z kresby hlavy a textu, jehož část byla prezentována v rámci výstavy 100 týdnů. V projektu dosud pokračuje. V roce 2009, 2010 a 2012 byli společně s Jiřím Frantou nominováni na Cenu Jindřicha Chalupického. Získal řadu ocenění za výtvarnou spolupráci na publikacích Hlava v hlavě, Ticho hrocha, Jak se dělá galerie aj. www.bohmfranta.net

JIŘÍ FRANTA (1978)

absolvoval Akademii výtvarných umění v Praze, kde prošel ateliéry Antonína Střížka a Vladimíra Skrepla. Mezi lety 2004 a 2011 spolupracoval s Jiřím Skálou na vedení galerie ETC., od roku 2001 je členem umělecké skupiny Rafani a od roku 2006 tvoří autorskou dvojici s Davidem Böhmem. Společně byli třikrát nominováni na Cenu Jindřicha Chalupického. Důležité jsou pro ně procesualnost, hra s významy a autorským rukopisem, překonávání hranic a nástrah, prolínání médií, časosběrný princip, experimentování, dodržování a překračování pravidel, tvůrčí dialog, ironie i vážnost. Zúčastnil se rezidencí v Českém Krumlově, Berlíně, Vídni a New Yorku. Ve své tvorbě využívá širokou škálu médií, zejména se však věnuje různorodým způsobům využití kresby. Je známý i díky dlouhodobé spolupráci s časopisem KIX a svým knižním ilustracím, kupř. Proč obrazy nepotřebují názvy nebo Průvodce neklidným územím – Příběhy

DAVID BÖHM (1982)

is one of the leading authors of contemporary drawing and illustration. In his own projects as well as in pair with Jiří Franta, he explores the possibilities of drawing and its overlaps. He is a graduate of Prague's Academy of Fine Arts, the studios of Vladimír Skrepl and Vladimír Kokolia. He had fellowships at the Faculdade de Belas Artes, Universidade do Porto in Portugal, as well as residencies in Český Krumlov, Berlin, Vienna and New York. In his independent work, he has been focusing on a long-term project of creating a distinct everyday record consisting of the drawing of a head and a text, part of which was presented at the exhibition 100 týdnů (100 Weeks). The project is ongoing. Together with Jiří Franta, he was nominated for the Jindřich Chalupický Award in 2009, 2010 and 2012. He won a number of prizes for his artistic cooperation on publications entitled Head in the Head, Hippo's Silence, How to Make a Gallery, and others. www.bohmfranta.net

JIŘÍ FRANTA (1978)

Graduated from Prague's Academy of Fine Arts where he studied in the studios of Antonín Střížek and Vladimír Skrepl. Between 2004 and 2011, he managed the ETC Gallery along with Jiří Skála. Since 2001, he has been member of the Rafani art collective and since 2006, he has worked with David Böhm. Together, they have received three nominations for the Jindřich Chalupický Award. He focuses on processes, plays with meaning and author's signature features, overcoming limits and traps, the intertwining of media, time-lapse, experiments, keeping and breaching rules, creative dialogue, irony and seriousness. He has been artist in residence in Český Krumlov, Berlin, Vienna, and New York. In his work, he takes advantage of a wide scope of media, mainly various types of drawing. He is also recognized for his lasting collaborating with the KIX magazine and his illustrations of books such as Why Painting Don't Need Names or A Guide Through

českého výtvarného umění (1900–2015), na kterém spolupracoval i s Davidem Böhmem. Chystá svoji autorskou knihu.
www.bohmfranta.net
www.jirifranta.blogspot.com

IGOR KORPACZEWSKI (1959)

je jedním z nejvýraznějších českých malířů. Studoval na Akademii výtvarných umění v Praze a Akademii der bildenden Künste ve Vídni. Byl dvakrát finalistou soutěže Umělec met ceny. Absolvoval desítky výstav a dvacet tři let působil jako odborný asistent v ateliéru Jiřího Sopka na Akademii výtvarných umění v Praze. Ve své tvorbě se věnuje především zobrazení figurativních objektů a lidské postavy. Repräsentace zobrazených postav má ale obecnější rysy a odkazují spíše k prototypu charakteru, přesto se jedná o silně introspektivní díla. Po celou svoji profesní kariéru užívá pseudonym KW odvozený ze svého příjmení. Kromě malby se věnuje také instalacím a rovněž elektronické hudbě. Je zakladatelem hudebního tělesa ICHFORMA. V současnosti vystupuje se sólovým projektem Ewsky, ve kterém propojuje elektroniku s živým zpěvem a mixováním stop.

ALENA KOTZMANNOVÁ (1974)

ve své tvorbě projevuje výrazné konceptuální tendence a přístupy zejména k médiu fotografie, u něhož zkoumá jeho zákonitosti a hranice, ale hlavně přemýšlí o samotné podstatě tohoto média. Svými fotografickými fiktivními příběhy, videoprojekty a instalacemi zprostředkovává neobvyklé nahlédnutí věcí, odhaluje tušené a záhadné momenty jejich existence, staví je do nových vztahů a souvztázností. Vystudovala Ateliér konceptuální a intermedialní tvorby a Ateliér fotografie na VŠUP v Praze, ale také absolvovala doktorandské studium na pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. V rámci svého studia byla na stipendijních a rezidenčních pobytech v Norsku, Finsku, Řecku, Velké Británii, Portugalsku, Mexiku nebo USA. Pravidelně vystavuje doma i v zahraničí. V roce

a Uneasy Territory – Stories of Czech Visual Art (1900–2015) on which he collaborated with David Böhm. He is working on his own book.
www.bohmfranta.net
www.jirifranta.blogspot.com

IGOR KORPACZEWSKI (1959)

is one of the Czech Republic's most distinct painters. He graduated from Prague's Academy of Fine Arts and the Akademie der bildenden Künste in Vienna. He has twice made the short list of The Artist Has a Price Award. He has had dozens of exhibitions and served for 23 years as an assistant in the studio of Jiří Sopka at the Academy of Fine Arts in Prague. In his work, he focuses mainly on depicting figurative objects and the human figure. The representation of the depicted figures has however more general features and point to the prototype of character. Despite this, his pieces are very introspective. During his entire career, he has been using the pseudonym KW, taken from his surname. He also works with installations and electronic music, and founded the musical group ICHFORMA. He now performs in his solo project Ewsky in which he joins electronica with live singing and DJ-ing.

ALENA KOTZMANNOVÁ (1974)

Demonstrates strong conceptual tendencies and approaches in her work, particularly to the medium of photography in which she explores its rules and limits but mainly contemplates the very substance of the medium. In her photographic fictional stories, video screenings and installations, she mediates unusual views of things, discovers the foreseen and mysterious moments of their existence, places them in new relations. She graduated from the studio of conceptual and intermedia art and the photography studio at Prague's Academy of Arts, Architecture and Design and PhD in Art Education at the Pedagogical Faculty of Charles University in Prague. She spent time in Norway, Finland, Greece, the UK, Portugal, Mexico and

2004 byla finalistkou prestižní soutěže Ceny Jaromíra Funkeho, v roce 2005 a 2009 pak ve finále Ceny Jindřicha Chalupického.
www.kotzmannova.cz

DENISA KUJELOVÁ (1980)

Kurátorka a teoretička umění Denisa Kulejová vystudovala jazyky, klasickou archeologii a dějiny umění na brněnské Masarykově univerzitě, na Aristotelově univerzitě v Thessaloniki a Freie Universität v Berlíně. Absolvovala Rudolfskou Akademii v oblasti znalectví, sběratelství a restaurování. Od roku 2004 pracuje v galerijním sektoru, od roku 2011 jako spoluzakladatelka a umělecká ředitelka brněnské Fait Gallery. Realizovala přes devadesát výstav a podílí se na mnoha domácích i zahraničních projektech propagujících zejména české a slovenské současné umění. Kromě výstavního programu Fait Gallery a její sbírce, kterou rozšiřuje a veřejně prezentuje, se věnuje i dalším soukromým a státním sbírkám.

SVĀTOPLUK MIKYTA (1973)

vystudoval na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě v grafickém ateliéru Vojtecha Kolenčíka a na Akademii der bildenden Künste ve Stuttgartu v ateliéru malby u profesora Wolfganga Gäfgena. Získal stipendium DAAD v Berlíně a absolvoval také rezidenční pobyt v Bernu a New Yorku. V současnosti je vedoucím Ateliéru kresby a grafiky na brněnské FaVU. Ve své tvorbě přetváří svými zásahy reprodukce knih, plakátů a časopisů a sám tento postup pojmenovává jako překresby/overdrawings. Na základě přetváření tzv. ready-mades tak vznikají nová vizuální díla, kdy Mikyta vytváří novotvary a posunuje tak původní díla do nových situací. Za svou tvorbu získal v roce 2008 Cenu Oskára Čepana, v roce 2011 pak zahraniční ocenění Strabag Art Award (2011). Je zakladatelem významného kulturního a uměleckého centra Banská ST A NICA v Banské Štiavnici.
www.mikyta.com

the US. She often exhibits abroad. In 2004, she made the shortlist of the prestigious Jaromír Funke Award and in 2005 and 2009, of the Jindřich Chalupický Award.
www.kotzmannova.cz

DENISA KUJELOVÁ (1980)

Curator and art theoretician Denisa Kulejová studies languages, classical archaeology and the history of art at Masaryk University in Brno, Aristotle University in Thessaloniki and Freie Universität in Berlin. She also graduated the Rudolphian Academy in art collection and restoring. She has worked in galleries since 2004 and in 2011, she co-founded the Fait Gallery in Brno where she has since served as the art director. She has staged over 90 exhibitions and has participated in numerous projects at home and abroad, mainly promoting contemporary Czech and Slovak art. Besides her work on exhibitions at the Fait Gallery and its collection which she manages and publicly presents, she has also been working with other private and public art collections.

SVĀTOPLUK MIKYTA (1973)

Graduated from the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava in the graphic art studio of Vojtech Kolenčík and from the Akademie der bildenden Künste in Stuttgart in the painting studio of Professor Wolfgang Gäfgen. Won a DAAD scholarship in Berlin and also spent time as artist in residence in Bern and New York. He now leads the drawing and graphic art studio at Brno's Faculty of Fine Arts. In his work, his interferences reshape reprints of books, posters and magazines in what he calls "overdrawings". On the basis of reshaping such ready-made objects, he creates new visual pieces and transforms the original artifacts into new situations. In 2008, he received the Oskár Čepan Award, and in 2011, the international Strabag Art Award. He is a founder of a significant cultural and artistic center Banská ST A NICA in Banská Štiavnica.
www.mikyta.com

TOMÁŠ PLACHKÝ (1992)

v současnosti studuje na Fakultě výtvarných umění v Brně ateliér malířství u Ludka Rathouského, v roce 2016–2017 absolvoval stáž u hostujícího pedagoga na FaVU Vladimíra Špačka. Vedle toho se věnuje kurátorské činnosti v Galerii 209, dříve také restaurování v Ateliéru SKALÍK. Absolvoval půlroční stáž v polském Krakově a byl laureátem přehlídky Studentský design 2013 a v roce 2012 získal první místo v kategorii malba v soutěži Teendesign. tomasplachky.tumblr.com

KATEŘINA VINCouroVÁ (1968)

se ve své tvorbě věnuje objektům, instalacím a prostorové kresbě, ke kterých používá různé techniky a rozličné materiály. Vystudovala v Praze na Akademii výtvarných umění, na Akademii výtvarných umění v Moskvě a absolvovala rovněž studijní pobyt v Headlands Centre for Art v Kalifornii a v roce 1999 získala stipendijní pobyt DAAD v Berlíně. Ve své tvorbě se zabývá zejména relací stálosti a nestálosti v kontextu času a prostoru, osobními tématy, mezilidskými vztahy a lidskou intimitou, které umocňuje volbou netradičních materiálů. Pro práci Kateřiny Vincourové je rovněž nutný dialog s místem. Její projekty představují instalace, které bývají spojeny s konkrétním místem a účastí diváků. Ze samostatných výstav zmiřme „Kdykoliv si řekneš.“ ve Fait Gallery, za jejíž realizaci letos získala druhé místo při hlasování kritiků v Ceně Osobnost roku za nejvýznamnější počín uplynulého roku ve výtvarném umění. Vedle českých galerií vystavuje také v Rakousku, Německu, Polsku, Belgii, Holandsku, Francii nebo USA. Význačná pro ni byla rovněž loňská výstava Bittersweet Transformation v rakouském muzeu Universalmuseum Joanneum v Grazu společně s Alinou Szapocznikow a Camille Henrot. V roce 1993 získala cenu Alexander Dorn Prize v německém Hannoveru a v roce 1996 se stala první ženskou laureátkou Ceny Jindřicha Chalupického. www.katerina-vincourova.net

TOMÁŠ PLACHKÝ (1992)

Is a student at the Faculty of Fine Arts in Brno, at the painting studio of Luděk Rathouský. In 2016 and 2017, he studied with visiting professor Vladimír Špaček. He also works as a curator in Gallery 209 and formerly also as a renovator in Skalik Studio. He spent six months in Krakow, Poland, and took part in the Student Design 2013 exhibit. In 2012, he won first prize in painting in the Teendesign competition. tomasplachky.tumblr.com

KATEŘINA VINCouroVÁ (1968)

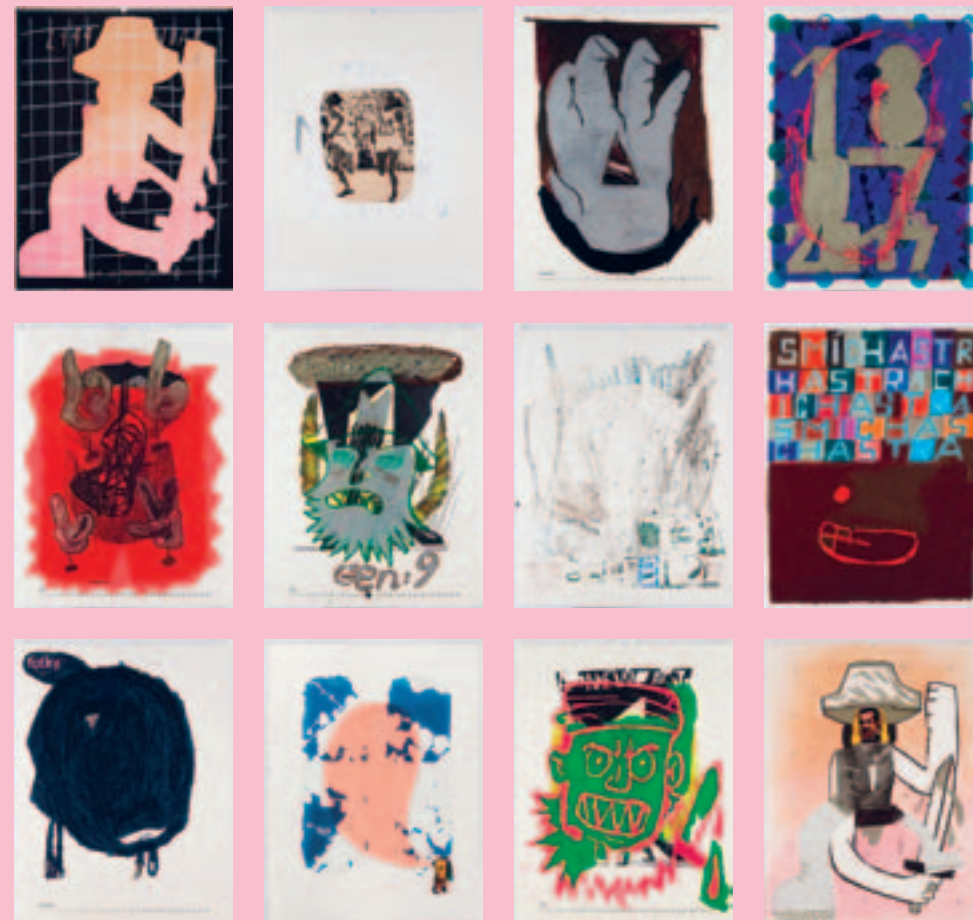
Focuses on objects, installations and spacial drawing for which she uses various techniques and materials. She graduated from Prague's Academy of Fine Arts, having spent some time at the Academy of Fine Arts in Moscow, the Headlands Center for Arts in California and in 1999, she received a fellowship at the DAAD in Berlin. In her work, she explores the relation of permanency and volatility in the context of time and space, personal themes, interpersonal relationships and human intimacy which she enhances with her choice of unusual materials. Kateřina Vincourová's work also requires a dialogue with the environment. Her projects are installations often tied to specific sites and the participation of the audience. Her solo exhibitions included "Whenever You Ask for It" in Fait Gallery which this year earned her second place in critics' vote for Personality of the Year Award for the most significant contribution of the year in visual art. Besides the Czech Republic, she has also exhibited in Austria, Germany, Poland, Belgium, Holland, France and the US. Last year's exhibition entitled Bittersweet Transformation in the Universalmuseum Joanneum in Graz, Austria, along with Alina Szapocznikow and Camille Henrot was also significant for her. In 1993, she received the Alexander Dorn Prize in Hannover, Germany, and in 1996, she became the first female winner of the Jindřich Chalupický Award. www.katerina-vincourova.net

Cyklus Kalendář 2744, mastný pastel na papíře, 64 × 48 cm
The 2744 Calendar series, oil pastel on paper

Cyklus Kalendář 2744, mastný pastel na papíře, 64 × 48 cm
The 2744 Calendar series, oil pastel on paper

Cyklus Kalendář 2744, mastný pastel na papíře, 64 × 48 cm
The 2744 Calendar series, oil pastel on paper

Cyklus Kalendář 2744, masný pastel na papíře, 64 × 48 cm
The 2744 Calendar series, oil pastel on paper

APofénie, kombinovaná
technika na papíře, 100 × 70 cm
APofénie, mixed media
on paper

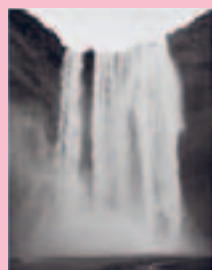
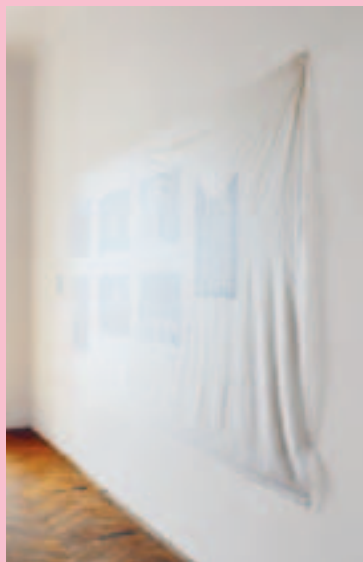
Whithout my enemy what would I do?,
kombinovaná technika na papíře, 100 × 70 cm
Whithout my enemy what would I do?,
mixed media on paper

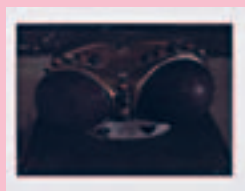
History peaches us nothing,
kombinovaná technika, mixed media

Vzkaz, akryl na plátně, 45 × 90 cm
Message, acrylic on canvas

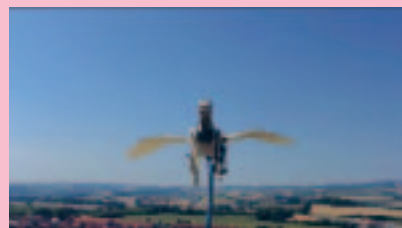
Pokus o znovunalezení skutečnosti VIII,
série fotografií na papíře,
44 × 64, 62 × 48, 48 × 62 cm
1 nalezený motiv, fotografie, 17 × 17 cm
Attempt at Rediscovering Reality VIII,
series photographs on paper,
1 found motif, photograph

Objem IV, inkoustový
tisk, 53 × 40 cm
Volume IV, ink print

Objem I, inkoustový tisk,
23,5 × 30 cm
Volume I, ink print

Návrat, video, 3 minuty, smyčka
Return, video, 3 minutes, loop

Tabuľa I, kyanotypie,
68,2 × 53,5 cm
Board I, cyanotype

Tabuľa II, kyanotypie,
68,2 × 53,5 cm
Board II, cyanotype

Tabuľa III, kyanotypie,
68,2 × 53,5 cm
Board III, cyanotype

Západ slunce,
kombinovaná
technika
Sunset, mixed
media

Na straně 60, kombi-
novaná technika
On Page 60, mixed
media

V perspektivě,
kombinovaná
technika
In Perspective,
mixed media

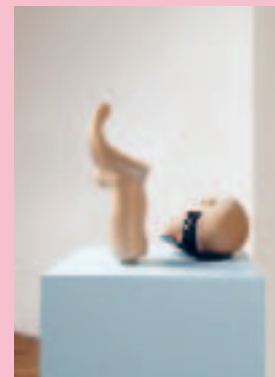
Pod lampou, kombi-
novaná technika
Under a Lamp, mixed
media

Bez doteku, kombinovaná technika
Without a Touch, mixed media

Váhavě, kombinovaná technika
Hesitantly, mixed media

Zátiší naslepo,
kombinovaná technika
Still Life, Blindly, mixed
media

Krajina mentalisty, kombi-
novaná technika
The Landscape of a Mentalist,
mixed media

Pohlednice, kombinovaná
technika
Postcard, mixed media

Vária Zrcadlová 1,
kombinovaná technika
Mirror Varia 1, mixed
media

Vária Zrcadlová 2,
kombinovaná technika
Mirror Varia 2, mixed
media

V létě přivítal Mikulov české i zahraniční umělce, kteří přijali účast v rámci Mikulovského výtvarného sympozia "dílna". Tento již 24. ročník se uskutečnil od 15. července do 12. srpna a pořadatelé byly stejně jako v předchozích letech město Mikulov a Regionální muzeum v Mikulově.

Kurátorka 24. ročníku "dílny" Kateřina Vincourová k tvorbě do Mikulova pozvala malíře Igora Korpaczewského, fotografku Alenu Kotzmannovou, dvojici Jiřího Frantu a Davida Böhma a také zahraničního hosta, kterým byl slovenský výtvarník Svätopluk Mikyta. Teoretickou ročníku byla Denisa Kujelová a technickým asistentem student Tomáš Plachký. Zahájení "dílny" proběhlo 15. července ve velkém zámeckém sále, kde umělci prezentovali svou tvorbu. Po jejich představení akce pokračovala na zámecké terase, kde se hosté i přes nepřízeň počasí bavili u produkce DJ Gold Rush.

Tradiční akcí sympozia se stal také Den otevřených dveří, kdy se mohli nejen návštěvníci zámku, ale i mikulovští seznámit s pracovními postupy jednotlivých umělců, zhlédnout díla už vytvořená i díla, na kterých umělci právě pracovali.

Novinkou toho ročníku bylo odpolední „Malování s dětmi“, kde si malí návštěvníci mohli sami vyzkoušet míchání barev a malování na velký formát. S malováním jim pomáhali ti nejpopulárnější – výtvarníci.

Každoroční nedílnou součástí sympozia je hudba a ta se tento rok doslova prolínala celou akcí. První hudební akcí byl tradiční koncert skupiny Groundkeeper a Koleno v „hasičce“, objektu, který by měl v budoucnu sloužit jako multifunkční prostor pro knihovnu a městskou galerii.

Další akcí byl hudební projekt Poslouchat očima. V zámeckém parku si mohli návštěvníci poslechnout vystoupení kvartetu Davida Danela v imponantním objektu Kateřiny Vincourové, který umožňuje návštěvníkům spojit vizuální a sluchové vjemy.

This summer, Mikulov welcomed Czech and foreign artists who came to take part in the Mikulov Art Symposium "dílna". The event's 24th edition, organized by the Town of Mikulov and the Regional Museum in Mikulov, took place from July 15 to August 12. The curator of the 24th annual "dílna", Kateřina Vincourová invited painter Igor Korpaczewski, photographer Alena Kotzmannová, the duo Jiří Franta and David Böhm as well as a foreign guest, the Slovak artist Svätopluk Mikyta. Denisa Kujelová served as the event's theoretician and student Tomáš Plachký was the technical assistant.

The "dílna" was launched on July 15 in the Great Hall of the Mikulov chateau where the participating artists presented their work. The event then moved out to the terrace where, despite the inclement weather, the guests were entertained by a performance by DJ Gold Rush.

The symposium traditionally featured An Open Doors Day which gives visitors to the chateau as well as Mikulov residents a chance to see the artists during the creative process, their completed works as well as artifacts that are being worked on.

A new feature of "dílna" this year was the afternoon "Painting with Children" event during which young visitors could themselves try out mixing paints and painting on large formats with the help of the participating artists.

Music has become an indispensable part of the symposium and this year, it literally filled the entire event. A concert by the bands Groundkeeper and Koleno was held in the former fire station which should in the future turn into a multi-purpose space, library and town gallery. Another musical project was entitled "Listen with you Eyes" during which visitors to the chateau park could listen to the David Denal quartet inside the impressive object by Kateřina Vincourová, enjoying visual and audio perception at the same time. Works created at the symposium were

Díla vytvořená na sympoziu byla široké veřejnosti představena na vernisáži 12. srpna. Slavnostní ukončení 24. ročníku návštěvníkům zpestřilo vystoupení mladé mikulovské skupiny Ambedo. V letošním roce se však do programu závěrečné akce sympozia zapojili i samotní výtvarníci a tak mohli návštěvníci vidět také vystoupení Jiřího Franty a Davida Böhma – Audiovizuální set JFDB a vystoupení Igora Korpaczewského – EWSKI (loops + voice). Výstava uměleckých děl 24. ročníku "dílny" byla na mikulovském zámku pro veřejnost otevřena do 5. listopadu.

25. ročník Mikulovského výtvarného sympozia "dílna" – ČTVRTSTOLETÍ se bude konat od 14. července do 11. srpna 2018.

presented to the public at the final exhibition on August 12. The event was accompanied by a concert by the young Mikulov band Ambedo. This year, the artists themselves joined in, presenting visitors with the Audiovisual Set JFDB by Jiří Franta and David Böhm as well as the performance by Igor Korpaczewski entitled EWSKI (loops + voice). The exhibition of artifacts created during the 24th edition of the "dílna" at the Mikulov chateau was held until November 5.

The 25th edition of the Mikulov Art Symposium "dílna" – QUARTER OF A CENTURY – will take place from July 14 to August 11, 2018.

Město Mikulov, Regionální muzeum v Mikulově a Poradní sbor MVS "dílna" tímto zdvořile děkují všem lidem, firmám a institucím, jež se svou pomocí zasloužili o zdárný průběh letošního ročníku symposia, jsou to: Marie Dohnalová, Jana Frantelová, Jan Frantel, Jakub Frantel, Jan Grbavčic, Petr Hořejš, Hana Chaloupková, Luboš Janáček, Daniel Kamenár, Petr Krkavec, Libor Lípa, Hana a Petr Marcinčákovi, Oto Palán, Zdeněk Peštál st., Zdeněk Peštál, Miroslav Polívka, Jan Richter, František Sobotka, manželé Šebestovi, František Šíla, Pavel Šíla, Klára Šílová, Marcela Šimánková, Vítězslav Vrbka, Adam Vrbka, Martina a Jan Železníkovi, Vinařské centrum Mikulov, Rodinné vinařství Mikulov, Víno Marcinčák, Víno Lípa Mikulov, Autocentrum HM, Vinařství Balážovi Dolní Dunajovice, Travel Free a pravděpodobně mnozí další, na které jsme nechtěně zapoměli.

Uskutečnění letošního ročníku "dílny" bylo významně finančně podpořeno Jihomoravským krajem, Ministerstvem kultury České republiky a Státním fondem kultury.

The Town of Mikulov, the Regional Museum in Mikulov and the Advisory Board of the MAS "dílna" would thereby like to courteously thank all the individuals, companies and institutions whose help made this year's edition of the symposium possible. These include Marie Dohnalová, Jana Frantelová, Jan Frantel, Jakub Frantel, Jan Grbavčic, Petr Hořejš, Hana Chaloupková, Luboš Janáček, Daniel Kamenár, Petr Krkavec, Libor Lípa, Hana and Petr Marcinčák, Oto Palán, Zdeněk Peštál sr., Zdeněk Peštál, Miroslav Polívka, Jan Richter, František Sobotka, the Šebestas, František Šíla, Pavel Šíla, Klára Šílová, Marcela Šimánková, Vítězslav Vrbka, Adam Vrbka, Martina and Jan Železník, Vinařské centrum Mikulov, Rodinné vinařství Mikulov, Víno Marcinčák, Víno Lípa Mikulov, Autocentrum HM, Vinařství Balážovi Dolní Dunajovice, Travel Free and probably many others whom we might have forgotten.

This year's edition of "dílna" received significant financial support from the South Moravian Region, the Ministry of Culture of the Czech Republic and the State Cultural Fund.

Mikulovské výtvarné symposium "dílna" 2017 bylo realizováno pod záštitou Ministerstva kultury. The Mikulov Art Symposium "dílna" 2017 was organized under the auspice of the Ministry of Culture.

Pořadatelé

Město Mikulov
Regionální muzeum v Mikulově

Kurátor

Kateřina Vincourová

Teoretik

Denisa Kujelová

Garant

Libor Lípa

Produkce

Kateřina Šílová
Jana Frantelová

Realizační tým

Jana Frantelová, Kateřina Šílová,
Marcela Šimánková

Texty

Denisa Kujelová

Překlad

Jan Richter

Fotografie

Hana Chaloupková, Daniel Kamenár,
Alena Kotzmannová, Tomáš Plachký
(reportážní foto)
Oto Palán, Johana Střížková, Michal Ureš
(reprodukce děl)

Grafická úprava

Jakub Kovařík

Litografie a pre-press

Blanka Brixová

Tisk

Tiskárna Protisk, České Budějovice

Katalog vydalo město Mikulov
v nákladu 1000 výtisků.

Generální partneři / General partners

Spolufinancováno Jihomoravským krajem
Za finanční podpory Ministerstva kultury

Organizers

Town of Mikulov
Regional Museum in Mikulov

Curator

Kateřina Vincourová

Theoretician

Denisa Kujelová

Professional guarantor

Libor Lípa

Production

Kateřina Šílová
Jana Frantelová

Production team

Jana Frantelová, Kateřina Šílová,
Marcela Šimánková

Texts

Denisa Kujelová

Translation

Jan Richter

Photographs

Hana Chaloupková, Daniel Kamenár,
Alena Kotzmannová, Tomáš Plachký
(documentary photos)
Oto Palán, Johana Střížková, Michal Ureš
(art works reproductions)

Graphic design

Jakub Kovařík

Set-up and pre-press

Blanka Brixová

Press

Tiskárna Protisk, České Budějovice

Catalogue published by Town of Mikulov
in 1000 copies.

Mediální partner / Media partner**Partneři / Partners**

Cesta může být širší než delší
The path might be wider than longer

21	50	David Böhm
25	50	Jiří Franta
29	56	Kateřina Vincourová
33	60	Igor Korpaczewski
37	66	Svätopluk Míkyta
40	70	Alena Kotzmannová
44	84	Tomáš Plachký

Denisa Kujelová,
texty / texts

ISBN 978-80-7437-240-7

www.artmikulov.cz www.kant-books.cz